

Sanan selitystä

Tässä valaistaan lyhyesti kirkkovuoden kunkin pyhäpäivän yhtä raamatuntekstiä.

Jumalan kansan koti-ikävä... ja bonuksena maailman viha

Joh. 17:11-17

3. sunnuntai pääsiäisestä 15.5.

Jumalan kansan koti-ikävä on kristityn kaipuuta läheisempään yhteyteen Kristuksen kanssa, joka ylipapillisessa esirukouksessaan puhuu menemisestään Isän luo ja siitä, että hän jättää oppilaansa maailmaan, sen armoille ja sen vihan kohteiksi.

Jeesuksen oma elämäntapa ei ollut sillä tavoin uskonnollisesti maailmankielteinen, että hän monien idän uskontojen tavoin olisi pitänyt maailmaa itsessään pahana todellisuutena, josta pitäisi askeettisesti paeta tai päästä pois johonkin toislaiseen. Vastustajat jopa tavallaan syyttivät Jeesusta maailmallisuudesta. ”Ihmisen Poika tuli, hän syö ja juo, ja ihmiset sanovat: ’Mikä syömäri ja juomari, publikaani ja muiden syntisten ystävä!’

Maailma Jumalan luomistodellisuutena on ihmisen ajallisen elämän näyttämö. Se on täynnä hyviä lahjoja, joista saa iloita. Sitten sana *maailma* saa Johanneksen sa-

nastossa erityismerkityksensä pahana, Jumalan vastaisena maailmana, jossa ihminen toteuttaa kapinaansa Luojaansa vastaan ja Jumalan hyvät luomistyön lahjat vääristyvät ihmisen toteuttaessa ”vapautaan” mielihalujensa ja himojensa orjana.

Tämä maailman kielteinen merkitys ei rajoitu yksittäisiin elämäalueisiin. Langennut maailma on yhtä hyvin läsnä synnin karkeissa ilmenemismuodoissa kuin jalostuneen kulttuurin parhaissa saavutuksissa ja uskonnoissa ja sitten myös kristillisen kirkon sisällä. Viimemainitusta on traagisena esimerkkinä päivän tekstin viittaus Juudakseen. Jeesuksen lähimmässä piirissä oli Juudas, pettäjä, kadotuksen lapsi.

”Kadotuksen lapsi (2. Tess. 2:3:ssa kadotuksen *ihminen*) tarkoittaa lopunajan vastustajaa, Saatanan edustajaa, jonka koko olemuksessa vaikuttavat turmion voimat” (Jukka Thurén). Eräänlaisena Juudas-todellisuuden kollektiivisena huipenuksena kohtaamme Uuden testamentin viimeisessä kirjassa luopiokirkon, porton, joka maailmaan ja sen petovaltaan mukautuneena vainoaa Kristukseen uskovaa seurakuntaa (Ilm. 17).

Jeesus rukoilee omilleen suojelusta maailman vihan keskellä, ei sitä että heidät temmattaisiin pois sen keskeltä. Tekstissä on mielenkiintoinen kaksoisnäköala. Jumalan sana, jonka Jeesus on omilleen välittänyt, liittyy sekä maailman vihaan että Jeesuksen omien varjelukseen. Juuri Sanan vastaanottaminen ja siitä kiinni pitäminen nostavat toisaalta maailman vihan. Toisaalta sama Sana varjelee Jeesuksen omat totuudessa ja totuuden pyhittäminä.

"Opetuslapsia ei pyhitetä uhriksi kenenkään puolesta, mutta silti on lähellä ajatus, että totuus pyhittää heidätkin uhrilahjaksi Jumalalle. Samalla heidät pyhitetään ja lähetetään maailmaan suorittamaan Jumalan antamaa tehtävää, niin kuin Sanakin on maailmaan lähtiessään pyhitetty (Joh. 10:36: Isä on minut pyhittänyt ja lähettänyt maailmaan)." (Thurén.)

Mikä on ydinsyy Jeesukseen ja hänen seuraajiinsa kohdistuvaan vihaan? Se on yhtä tärkeä kysymys kuin kysymys siitä, millaisia ovat ihmiset tämän vihan takana.

Bo Giertz tarjoaa vastauksen aineksiksi kaksi näköalaa. Toinen koskee Jeesuksen vastustajia. – No tietenkin pahat fariseukset! Heidän jäljessään tulevat sitten kristittyjen vainoajina pahat tyrannit Herodeksesta Neroon ja Hitleriin. Mutta kuva särkyy jo fariseuksissa. Eivät he olleet roskaväkeä vaan valioyksilöitä, hienon vanhan kulttuurin välittäjiä, korkeasta moraalistaan aikalaistensa kiittämiä. Arvostettuja rakentajia – joissa oli pääasiassa yksi vika: he hylkäsivät perustan, kulmakiven, Kristuksen.

Entä oman aikamme rakentajat? Suvaitsevaiset, vastuuntuntoiset poliitikot, palkitut kirjailijat, kriittiset toimittajat, tieteen asiantuntijat ja koulutettu sivistynyt ja lujasti työskentelevä kansa? Giertz kiittää aikamme rakentajien saavutuksia ja toteaa, ettei järjestelmässämme ole pahoja aukkoja. Sitten hän varoittaa kuitenkin luottamasta liikoja heihin ja kulttuu-

riin, elämäntapaan ja arvostuksiin, joita he edustavat. Perusta, kulmakivi on tässäkin hukattu ja sen myötä kaikki hyväkin saattaa kantaa kirouksen leimaa. "Maailma tuntee vastenmielisyyttä kaikkea sitä kohtaan, mikä on jotenkin tekemisissä Jumalan kanssa ja jollakin tavalla muistuttaa hänen vallastaan ja oikeudestaan luomakuntaansa. Maailma vainuaa vaaran aina, kun joku pääsee Kristus-uskoon. Silloinhan sitä muistutetaan juuri siitä, mistä se ei halua kuulla puhuttavan."

Dietrich Bonhoeffer vaiennettiin 70 vuotta sitten, keväällä 1941 kirjoituskieltoon, kun hän oli tarpeeksi kauan häirinnyt Uuden valtakunnan ja sen uudistusmielisen "saksalaiskristillisen kirkon" rakentajia. Bonhoeffer kirjoittaa siitä, miten paljon vaikeampaa on tunnistaa paha, kun se esiintyy valon tuojana, hyväntahtoisuuden, lojaalisuuden ja uudistusmielisyys hengessä tai kun se edustaa "historiallista välttämättömyyttä" tai sosiaalista oikeudenmukaisuutta. Tällaisessa uudistusmyllyssä monen eettinen arvostelukykysumentuu ja omatunto saa väärät koordinaatit. Bonhoeffer toteaa: Syyttävä, paha omatunto on verrattomasti parempi kuin petetty, harhautettu omatunto. Jälkimmäisen kanssa ihminen välttää kyllä sisäisen ristiriidan mutta nukkuu kuolemaan. Edellisen eli pahan omantunnon avulla voi parhaassa tapauksessa löytää vapauttavan sanan, armon valon.

Bonhoeffer on yhä ajankohtainen, kun kirkkoa kiihkeästi "uudistetaan" / mukautetaan 2000-luvun muottiin. Niin on ajankohtainen myös vanhan kirkkokäsikirjan yksi aamurukous. "Herra Jumala, kaikkivaltias, sinun silmiesi edessä on kaikki avointa ja paljastettua. Sinä tunnet yhtä hyvin menneet kuin tulevat. Auta meitä elämään sanasi mukaan valvoen ja varustautuen tulossa olevaan. Auta meitä näkemään oman aikamme tapahtumat sanasi valossa. Silloin eivät tulevat

mullistukset meitä eksytä ja syökse epätoivoon, vaan sinä autat kristikuntaasi selviytymään kaikesta ja saavutat itse voiton.”

Martti Ylinen
Pastori

Taivaan kansalaisena maailmassa

Joh. 17: 6-10

4. sunnuntai pääsiäisestä 22.5.

Teksti vie meidät pyhälle alueelle. On Jeesuksen elämän viimeinen ilta. Jäähyväispuhe on pidetty, jalat pesty, ehtoollinen asetettu. Juudas tekee lähtöä. Silloin Jeesus rukoilee ja aloittaa rukouksen sanoilla: ”Isä, hetki on tullut”. Hän tietää, mihin on tultu. On aika käydä kuolemaan. Ensimmäisen tunnustekonsa yhteydessä Jeesus oli sanonut, ettei hänen aikansa ollut vielä tullut. Mutta nyt oli. Tämän rukouksen Jeesus siis rukoili ristin varjossa. Se on päätösrukous toiminnalle maan päällä.

Jeesuksen rukouksista emme tiedä kovin paljoa. Isä meidän -rukous on tietysti tuttu. Mutta yleensä hän näyttää vetäytyneen yksinäisyyteen rukoilemaan. Niin hän myös opasti meitä tekemään (Matt. 6:6). Mutta nyt näemme, mitä hän rukoili.

Tuntuu kuin saisimme kurkistaa salaisuuden verhon taakse. Miten Jumalan Poika puhuu Isälleen? Pietismin isästä **Philipp Jacob Speneristä** on sanottu, ettei hän tohtinut koskaan pitää saarnaaja Johanneksen evankeliumin 17. luvusta, jossa on tämä Jeesuksen rukous.

Mitä Jeesus siis rukoili? Hän ei pyydä vapautusta tehtävästä eikä edes voimaa kestämiseen. Hän rukoilee niiden omiensa puolesta, jotka jäävät maailmaan – meidänkin puolestamme. Hepr. 7:25:n mu-

kaan Jeesus elää rukoillakseen meidän puolestamme. Voiko parempaa uutista olla?

Tätä rukousta on sanottu myös ylipapilliseksi rukoukseksi. Uhrattuaan ensimmäisen uhrinsa Aaron siunasi kansan. Tärkein ylipapin suorittamista uhreista oli suuren sovituspäivän uhri (3. Moos. 16). Hepr:n mukaan vanhan liiton ylipapin tehtävä oli vain taivaallisen palveluksen kuva ja varjo (8:5). Nyt on täyttynyt kaikki se, mihin vanhan liiton pappeus ja uhrin viittasivat. Kristus uhraa oman verensä, astuu kaikkeinpyhimpään ja hankkii ikiajoiksi lunastuksen (9:12).

Ylipapin tehtävään kuului myös rukous. Hepr. 5:7 sanoo siitä: ”Ihmiselämänsä päivinä Jeesus ääneen itkien rukoili ja huusi avukseen häntä, jolla oli valta pelastaa hänet kuolemasta!”

Tekstin rukouksessa on kolme seikkaa. Ensinnäkin Jeesus sanoo ilmoittaneensa Jumalan nimen ihmisille. Ilmaus on kiintoisa. Juuri Jumalan nimihän oli niin pyhä, ettei sitä saanut sanoa. Juutalaiset pelkäsivät, että rikkoisivat toista käskyä vastaan ja käyttäisivät Jumalan nimeä väärin. Siksi he lakkasivat kokonaan käyttämästä sitä. Jumalan Moosekselle antama nimi *Minä olen (Jahve)* korvattiin sanalla *Herra (Adonai)*.

Nyt Jeesus siis sanoo ilmoittaneensa Jumalan nimen ihmisille. Tuskin hän tarkoitti vain sitä, että hänen käyttämänsä *Minä olen* -ilmaus antoivat aiheen ajatella, että hän viittasi Jumalan nimeen. Monella muullakin tavoin Jeesus osoitti, että hän oli tullut ilmoittamaan salatun, kaikkivaltiaan Jumalan.

Jumalan nimi edustaa Jumalan koko persoonaa. ”Herran nimi on vahva torni, hurskas rientää sinne ja saa turvan” (Sananl. 18:10). Tällaisen nimen, voiman ja varjeluksen varaan Jeesus jätti opetuslapsensa.

Toiseksi Jeesus sanoo omistaan, että Jumala on valinnut heidät ja antanut heidät hänelle ja he ovat ottaneet omakseen Jumalan sanan ja Jeesuksen opetuksen. Viesti on selvä: Olennaisinta tässä maailmassa on kuunnella Jumalan sanaa. Se on tie Jumalan lapseksi.

Kolmanneksi kerrotaan, mitä Jeesus pyysi Jumalalta omilleen. Hän rukoili, että Jumala suojelisi heitä ja he olisivat yhtä. Edellä Jeesus on todennut, että maailmassa me olemme ahtaalla. Nyt hän rukoilee Jumalaa suojelemaan meitä.

Jeesus rukoilee myös, että opetuslapset olisivat yhtä. Sama on aihe myös silloin, kun rukous laajenee koskemaan kaikkia niitä, jotka heidän sanansa kautta uskovat Jeesukseen (17:20–21). Tämä yhteys on olemassa silloin, kun opetuslapset pysyvät Jeesuksessa. Jeesuksessa pysyminen puolestaan on hänen sanassaan pysymistä.

Puhuttelu ”Pyhä Isä” on harvinainen Uudessa testamentissa. Vanhassa testamentissa Jumalan pyhyys on keskeinen teema. Ehkä Jeesuksen aikana oli tärkeämpää korostaa Jumalan armoa ja rakkautta. Olisiko nyt taas aika, jolloin pitäisi puhua Jumalan pyhyydestä? Onko Jumalan rakkaudesta puhuttu sillä tavoin, että terve Jumalan pelko on kadonnut?

Jeesus sanoo useita kertoja, että Jumala on antanut ihmiset hänelle. Mitä varten? Jotta Jeesus antaisi heille iankaikkisen elämän (sanottu tekstin edellä jakeessa 2). Siinä on koko kristinusko tiivistettynä: Jumala tahtoo pelastaa ihmiset iankaikkiseen elämään ja tekee sen Jeesuksen kautta. Jeesus tietää, että nyt on edessä tuo pelastusteko.

On puhuttelevaa, että Jeesus rukoilee näin kauniisti sellaisen joukon puolesta, joka oli hänen ympärillään. Kolmen vuoden korkeakoulu näyttää menneen hukkaan. Opetuslapset esittävät loppuun asti kysymyksiä, joista käy ilmi, etteivät he ole ymmärtäneet mitään siitä, mitä on ta-

pahtumassa. Joukon johtajan uho on yhtä suuri kuin hänen pelkuruutensa tosi-paikan tullen. Ei ehdi kukko laulaa, ennen kuin hän on ehtinyt pettää kaikki lupauksensa kolme kertaa. Kaiken huippuna on joukon rahastonhoitaja, joka on jo sekoittanut omat ja yhteiset rahat ja on nyt juuri lähdössä kavaltamaan ja myymään Mestarinsa. Tällaisen joukon puolesta Jeesus rukoilee. Eiköhän sitten meidänkin puolestamme?

Timo Junkkaala

TT, dosentti,

SROS:n toiminnanjohtaja

Kuuluisa näkymättömässä maailmassa

Matt. 6:5-13

5. sunnuntai pääsiäisestä
(rukoussunnuntai) 29.5.

Almujen antaminen, paastoaminen ja rukoileminen olivat luonnollinen osa juutalaisuutta. Jeesuskaan ei kieltänyt niiden tärkeyttä. Pikemminkin kysymyksenä oli se, miten ja miksi niitä tulisi harjoittaa. Jeesus haastaakin meidät pohtimaan erityisesti oman hartaudenharjoittamisemme motiiveja ja sisältöä. Tekstissä hän vie meidät rukouksen ihmeelliseen maailmaan. Mestari opettaa meitä rukoilemaan siten, että vetää ensin maton altamme kertomalla, miten ei sovi rukoilla. Vasta sen jälkeen Jeesus tarjoaa oikean rukoilemisen mallin.

Synagogan jumalanpalveluksissa rukouksia johdettiin julkisesti edestä samaan tapaan kuin omissa jumalanpalveluksissamme tai usein esimerkiksi Sanan ja rukouksen illoissa. Tietenkään julkisessa

rukoilemisessa ei tarvitse olla mitään pahaa. Jeesus kritisoiikin tässä ennen kaikkea hengellisiä vaikuttajia, joilla ei ollut puhtaita jauhoja pussissa. He rukoilivat näkyvästi synagogissa säteillen erinomaisuuttaan tullakseen huomatuiksi. Mekään emme ole vapaita sortumasta samanlaiseen falskiin hartauden harjoittamiseen. Ylemmydentunne voi näet kätkeytyä salakavalasti teologiseen etevyyteen tai kurinalaiseen rukouselämään. Vaikka emme tietoisesti keräisikään itsellemme pyhityspisteitä, saatamme julkisen hartauden harjoittamisen kautta kuitenkin pönkittää omaa asemaamme yhteisössä. Tästä kaikesta Jeesus varoitti.

Jeesuksen opetuslapsen tulisi olla rukoilijana tunnettu ennen kaikkea näkyvässä maailmassa – ei ihmisten edessä. Siksi Jeesus kehottaa menemään sisälle omaan huoneeseemme, sulkemaan oven ja rukoilemaan Isää, joka on salassa. Kreikan kielen 'huonetta' tarkoittava sana on kirjaimellisesti varastohuone, joka oli usein lukittu ja ikkunaton. Siinä säilytettiin perheen arvokkaimpia esineitä. Rukoileminen onkin menemistä sinne, missä on tarjolla kaikkein kalleinta, mitä ihminen voi löytää – taivaan aarteet. Jeesus kehottaa priorisoimaan salaisissa rukouspaikoissamme vietettyyn lauta-aikaan. Hän itse on tässä mitä parhain esimerkki. Evankeliumit kertovat, miten Jeesuksella oli tapana säännöllisesti aamuisin rukoilla yksinäisyydessä (esim. Mark. 1:35; 6:46; Luuk. 5:16; 6:12).

Operaatio Mobililisaation perustaja **George Verwer** sanoo: "Yksi Jeesuksen salaisuuksista oli siinä, että Hän toteutti päivisin sitä, mitä oli aamulla rukoillut." Meille hengellisen työn tekijöille ja innokkaille maalikoille Jeesuksen esimerkki ja sanat voivat olla kovaa lakia. Arjen kiireiden keskellä oma salainen rukouselämä voi korvautua hengellisillä tilaisuuksilla. Tämän seurauksena voimme sairastua

onttouteen, itsevoimaisuuteen tai teokopyhyyteen. Millaisia aarteita jäämme kään paitsi, jos emme säännöllisesti hiivi salaisiin rukouspaikkoihimme!

Kaikki ei siis ole kultaa, mikä kiiltää. Rukoileminenkin voi olla vain tyhjän hokemista. Tästä esimerkkinä ovat Baalin profetat, jotka aamusta iltaan huusivat Baalia avukseen ja säestivät rukouksiansa viiltelemällä itseänsä miekoilla ja keihäillä (1. Kun. 18:25–29). Samanlainen käsitys rukouksesta on tavallista myös tänä päivänä Jumalan seurakunnassa. Ajatellaan, että rukoilijan vilpittömät ja periksi antamattomat pyynnöt taivuttavat vastahankaisen Jumalan antamaan sitä, mitä rukoilija häneltä pyytää. Kaikkea tätä kohti Jeesus osoitti varoittavan sormen: Älkää te ajatelko tai toimiko näin!

Terve rukouselämä nousee suhteestamme taivaalliseen Isäämme. Jeesus on tie, ja Isä on päämäärä. Kristitty saa Jeesuksen ristinkuoleman ja ylösnousemuksen perusteella kutsua Jumalaa lapsenkaltaisesti omaksi Isäksi, joka rakastaa häntä. Varmuutta rukousten kuulemisesta ei siksi tarvitse hakea omasta itsestä eikä omien rukoustensa sinnikkyydestä, vaan taivaallisen Isän hyvästä tahdosta lapsiaan kohtaan.

Rukouksen kuuleminen on armoa. Rukoileminen kysyykin lapsenmielisyyttä. Jumala on hyvä ja tahtoo antaa hyviä lahjoja lapsilleen jopa niin paljon, että hän "kyllä tietää, mitä te tarvitsette, jo ennen kuin olette häneltä pyytäneetkään". Kristitty ei sinnikkäillä rukouksillaan taivuta vastahankaista Jumalaa. Päinvastoin! Kristitty rukoilee sitä ahkerammin, mitä enemmän hän ymmärtää Jumalan rakkauden syvyyden ja sen, miten rukouksen kautta Jumala kanavoi hyviä lahjoja lapsilleen.

Jeesus tiivistää rukousteologiansa Isä meidän -rukoukseen, jota kutsutaan "rukouksien rukoukseksi" tai "opetuslap-

sen rukoukseksi". Siinä kristitty heittäytyy luottavasti rakastavan Isän eteen. Rukoilija pyytää Isää suuressa viisaudessa määrittelemään sen, mitä hengelliset ja ajalliset siunaukset käytännössä tarkoittavat elämän eri tilanteissa. Isä meidän -rukous sisältää ylistystä, pyyntörukousta, esirukousta ja synnintunnustusta. Kaikkea sitä, mitä tasapainoinen rukouselämä on parhaimmillaan!

Jussi Miettinen

Pastori, OPKOn päsihteeri

Korotettu Herra

Joh. 17:24-26
Helatorstai 2.6.

Hetki taivaalle

Ainutkertainen ja ihmeellinen ajanjakso huipentuu helatorstaina. Neljäkymmentä päivää ylönousseen Jeesuksen ilmestymisiä, kiistattomia todistuksia kuoleman voittamisesta, seurustelua maailmankaikkeuksien Luojan ja ihmiskunnan Lunastajan kanssa ja puheita Jumalan valtakunnasta. Ja kaikesta tästä ylönousemuskerptomusten lisäksi vain yksi jae (Ap. t. 1:3)! Ihmisuteliaisuus olisi juuri näistä päivistä kirjoittanut enemmän, mutta kirjoituksia johtikin Pyhä Henki. Ajan ja iäisyyden suuret kysymykset ovat saaneet vastauksen. Kaikki on kirkasta ja selvää. Mutta varmuutta tarvitaan, sillä uskon ja tunnustamisen kovat testit ovat jo ovella. Haihattelijat ja marttyyrit eivät kasva samasta puusta. Jumalan Poika on nyt valmis palaamaan Isän luo, siihen Jumalan todellisuuteen, josta oli tähän maailmaan tullut. Mutta sehän tarkoittaa, että meidänkin on edessäpäin jotakin sen sijaan, ettei olisi mitään.

Kristuksen korottaminen merkitsee enemmän kuin matkaa ylöspäin opetuslasten nähden (Ef. 1:20–22). Hänet, joka tehtiin tähtemme synniksi (2. Kor. 5:21), otetaan sinne, mihin ei pääse mitään epäpyhää (Ilm. 21:27). Se osoittaa, että synty on voitettu. Meillä on täysi pelastus (Hepr. 7:25, 26). Meillä on Jumalan luona esirukoilija (Room. 8:34), puolustusasianajaja (1. Joh. 2:1, 2) ja paikan valmistaja (Joh. 14:2,3). Tarvittiin helatorstai, jotta tulisi helluntai (Joh. 16:7). Helatorstaina saamme tuulettaa! Meidät on asetettu taivaallisiin (Ef. 2:6), sillä olemmehan Kristuksessa ja Kristus on taivaassa (Kol. 3:1). Hänet otettiin taivaaseen, jotta hän kerran voisi tulla takaisin. Jeesus tulee takaisin! Tämä suurenmoinen toivomme suhteellistaa kaikki tämän maailman voitot ja tappiot. Elämmekö juuri nyt ihmiskunnan suurimman perikadon, mutta myös sen suurimman toivon täyttymisen kynnyksellä?

Tapahtukoon sinun tahtosi

On sanottu, että synnin lyhin määritelmä on: "Minä tahdon." Kun meidän oma tahdomme tapahtuu, Jumalan tahto ei tapahdu. On tilanteita, jolloin yksityinen kristitty tai kirkko rukoilee Jumalan tahdon tapahtumista ja Jumala osoittaa sen, mutta itsepäinen oman tahdon vaatimus jatkuu, kunnes Herra sanoo: "Tapahtukoon sitten sinun tahtosi."

Jeesuksen tahto ei ole epäuskon, itsekkyuden ja muiden syntien tahraama. Hän rukoilee Isää ja ilmaisee tahtonsa: "Minä tahdon, että ne, jotka olet minulle antanut, olisivat kanssani siellä, missä minä olen." Jeesus tahtoo ja on rukoillut puolestasi sitä, että sinä pääset taivaaseen. Eikö meidän siis ole helppoa rukoilla niin kuin Jeesus opetti: "Tapahtukoon sinun tahtosi"? Miksi tätä ujostelisimme tai salaisimme, varsinkaan kirkossa? Mi-

tä enemmän taivaasta ollaan vaiti ja sen kustannuksella vain tämänpuoleisista – vaikka viisaastikin – puhutaan, sen turhemmaksi kaikki tulee. Siksi sanoma taivaasta kuulukoon! Annetaan taivastoivon ja -ikävän kasvaa, sillä muu toivo on liian pieni ja ahdas.

On kuitenkin hetkiä, jolloin on vaikeinta rukoilla: ”Tapahtukoon sinun tahotosi.” Jeesus rukoili näin Getsemanessa. Moosesta opetettiin rukoilemaan näin silloin, kun hän tottelemattomuutensa tähden ei saanut astua luvattuun maahan (4. Moos. 20; 5. Moos. 1:37; 3:23–28). Mitä hän oppi (5. Moos. 32:47)? Hanna joutui lapsettomana opettelemaan samaa rukousta (1. Sam. 1). Sitä opeteli myös Paavali pistävine piikkeineen (2. Kor. 12:7–9). Harras rukous jäi vastausta vaille tai vastaus viipyi, jotta enemmän ja useammalle annettaisiin. Mutta hän, joka on kärsinyt ja ollut kiusattu, astunut alas syvimpiin paikkoihin ja käynyt kuolemaan, on siellä, missä sinun ahjosi on kuumiin. ”Olen teidän kanssanne joka päivä.” Koska emme koettelemuksessa näe emmekä koe Herran kirkkautta ja voimaa, luulemme hänen olevan kaukana. Kirkkauden aika tulee!

Jumalan tunteminen

Kuinka voisimme sanoittaa sanoittamattomaa? Eikö pitäisi panna käsi suulle, kun tulee puhe Jumalasta ja taivaasta? Koko kristillinen usko perustuu siihen, että Jumala on puhe- ja toimintakykyinen maailman historiassa ja ihmisten elämässä. Ymmärrettävin, inhimillisin sanoin Jumala on ilmoittanut itsestään ja tahdotaan. Hän aloitti tämän miehestä nimeltä Abraham (1. Moos. 12). Jumala on antanut meidät Jeesukselle. Ainakin sen olemme tulleet tietämään, että Jumala lähetti Jeesuksen. Jeesus on opettanut meidät tuntemaan ainoan tosi Jumalan niin, että

voimme Jumalan nimeä huutaa avuksi ja kiittää ja ylistää sitä. Ihmeellisellä tavalla olemme osallisia siitä rakkaudesta, joka liittyy kolmiyhteisen Jumalan persoonat toisiinsa. Kaiken, mitä tiedämme Jumalasta, synnistä, uskosta, pelastuksesta, rukouksesta, viimeisestä tuomiosta, taivaasta ja kadotuksesta, tiedämme Raamatussa. Tietämistä tärkeämpää on tunteminen. Asiat tiedetään, mutta persoonat tunnetaan. Jumalan voi tuntea vain tuntemalla Jeesuksen.

Taitavana puhujana Jeesus puhui niin, että kuulijat ymmärsivät häntä silloinkin, kun hän puhui heille taivaasta, Isän kodista. Miksi emme mekin puhuisi taivaasta lainaamalla niitä sanoja ja kuvauksia, joita Raamattu meille antaa? Mutta totuuden ja ihmissielujen tähden on puhuttava myös ikuisesta kadotuksesta.

Se, joka seuraa Jeesusta, tulee kerran sinne, missä hän jo on. Usko Jeesukseen on sen ainoan tien kulkemista, joka johtaa Jumalan luo täällä ja siellä. Kaikki eivät seuraa Jeesusta eivätkä siksi tunne Jumalaa. ”Maailma ei ole sinua tuntenut” – eikä maailma ole tässä muuttunut. Syy on yksinkertainen. ”Maailma” tarkoittaa kaikkia niitä ihmisiä, jotka eivät suostu sanaan, siihen ainoaan lähteeseen, josta voimme tulla tuntemaan Jumalan ja hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen, jonka Jumala on lähettänyt meille pelastajaksi. Jeesuksen torjumisen tiekin johtaa varmasti päämääräänsä, kadotukseen, josta Jumala, kaiken hyvyyden, rakkauden, kauneuden ja lohdutuksen lähde, on vetäytynyt pois.

Viimeinen kuva Jeesuksesta on Vapah-taja siunaukseen kohotetuin käsin. Lävistetyt kädet eivät lyö; ne siunaavat. Näiden siunaavien käsien alla vähänkin on kyliksi. Siunauksesta osattomana mikään ei ole kyllicki, ja kaikki hajoaa merkityksettömäksi. Helatorstai on hetki taivaalle. Katseltuamme taivaalle palaamme rie-

muu täynnä ”jerusalemiimme”, sinne mistä on aloitettava taivasuutisista ja rakkauten teoista ja riennettävä maailman ääriin.

Keijo Rainerma

Pyhän Hengen odotus

Joh. 7:37-39

6. sunnuntai pääsiäisestä 5.6.

Tämä pyhä on suuren odotuksen – Pyhän Hengen odotuksen – sunnuntai. Silloin valmistaudutaan rukoillen seuraavan sunnuntain, Pyhän Hengen vuodattamisen, seurakunnan perustamisen ja Kristuksen kirkon perustamisen juhlaan.

Nykyinen aikamme on ihmeellistä. Meillä on virikkeitä, suunnaton tiedon tulva. Valtava haasteemme onkin poimia tuosta tulvasta kaikkein olennaisin, se, mikä on Jumalan sanaa ja sammuttaa Hengen janoon.

Virtoja on ajassamme monenlaisia. Jumala on yrittänyt viestittää meille kova-korvaisille omaa sanomaansa, mutta se ei ole tullut läheskään aina perille. Voisitko sinä ajatella ajan merkeistä, että Jumala on alkanut käyttää kovempia otteita sanomansa perille viemiseksi, muun muassa Japanin tsunamin muodossa?

Syvä, musta, suolainen meri edustaa Raamatussa tuhoa. Sen vedellä emme kuitenkaan voi janoamme tyydyttää. Silinä vedellä meitä vain herätellään kirkkaan veden kaipuuseen ja sen lähteelle.

Monenlainen elämän jano on aikaamme kuuluva ilmiö. Sanan virta on valtava. Mutta miksi jano ei sammu? Ehkä tarjontaa on liian paljon. Ehkä kokematon ihminen juo väärästä lasista. Ehkä hän tarttuu jatkuvasti siihen lasiin, jonka hän juo tyhjäksi mutta jonka pohjalta ei näykään janoon lähteen kuvaa, Kristuksen kuvaa.

Kesän hengellisissä tapahtumissa ollaan suuren haasteen edessä. Silloin tulee huolehtia, ettei evankeliumin janoon sammuttaminen tule hukkumaan liian monen tapahtuman, liian monen muun janoon sammuttajan nimen alle kuin hänen, joka sanoo: ”Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon.” Tehtävänäme on opastaa janoineen sille lähteelle, josta hän saa raikasta Kristus-vettä, elämän vettä, elävää vettä.

Uskallatko avata suusi ja sanoa, mistä elämää tuottava vesi tulee? Uskallatko sanoa, että se tulee ikaikaisesta ja muuttumattomasta Jumalan sanasta, joka on kirjoitettu pyhään Raamattuun? Uskallatko sanoa, että vain nuo sanat virtaavat siinä vedessä, jossa meille on annettu toivo, joka on vain hänessä, Jeesuksessa Kristuksessa?

Voisitko sinä huutaa isoon ääneen, että jos jonkun on jano, tulkoon Kristuksen luokse ja juokoon ikuisesti riittävästä pelastuksen lähteestä?

Heikki Mäki-Pesola
SROS:n vapaaehtoinen
julistustyöntekijä

”En minä jätä teitä orvoiksi”

Joh 14:15-21(-23) (kaikkien vuosikertojen mukainen epistola Ap. t.2:1-13)
Helluntai 12.6.

Jeesuksen lupaus Pyhän Hengen lähettämisestä liittyy syvästi ihmisenä olemisen ytimeen tässä maailmassa. Ihminen on orpo ja koditon, vailla mitään pysyvää kokosen silmänräpäyksen, jonka matka kehdestä hautaan kestää.

Tätä hetkellisyyttään ja katoavaisuutta ihminen on yrittänyt lääkitä monin keinoin: unohtamalla sen, pyrkimällä lykäämään hetkeään hinnalla millä hyvänsä tai varmistamalla eri tahoilta uskontojen markkinoilla, että saa lähdössä mahdollisimman hyvät edut. Rohkeimmat ovat päätyneet toteamaan, ettei sille voi mitään – tyhjästä tulemme ja tyhjään menemme.

Tämän elämän muukalaista koskettavat syvältä Jeesuksen sanat: ”En minä jätä teitä orvoiksi.” Jeesuksen lupaama Pyhä Henki, hänen persoonallinen läsnäolonsa jokaisessa nimeään tunnustavassa, murtaa perustavasti ihmisen orpouden. Hengessä elävä ei ole enää vieras vaan Jumalalle rakas. Hän tuntee Jeesuksen ja tulee elämään (14:19). Hän ei elä vain nyt vaan tulee elämään aina.

Tässä on kyse jostakin niin uudesta, että Jeesuksen pitää avata tulevaa Hengen todellisuutta mahdollisimman konkreettisesti oppilailleen. ”Teille on hyödyksi, että minä menen pois... mentyäni pois minä lähetän hänet [= Puolustajan, Pyhän Hengen] luoksenne” (Joh. 16:7). Kun Henki asuu sydämessämme, emme ole enää koskaan erossa Kristuksesta. Siksi parasta, mitä Jeesus saattoi tarjota omilleen, oli Pyhän Hengen lähettäminen heidän keskelleen. Tätä Vapahtajan jatkuvan läsnäolon lahjaa risti ja ylösnousemus valmistivat.

Pyhän Hengen vastaanottaminen avaa kokonaan toisen todellisuuden. Maailma ei näe eikä tunne häntä. Siksi maailma ei voi saada Henkeä, joka tekee orvosta lapsen (14:17). Tätä janoa ja ikävää maailma on täynnä; se on maailman laulujen aihe. Yksin Jumalan Hengen vastaanottaminen ravitsee kaipaavan ja siirtää hänet maailman orpoudesta Hengen lapseuteen.

Pyhän Hengen todellisuuden voi tunnistaa rakkauden ketjusta: Isä rakastaa Poikaa, Poika rakastaa Isää ja niitä, jotka kuulevat hänen sanansa. Jeesuk-

sen seuraajat rakastavat Herraansa ja hänen Hengessään toinen toisiaan (14:21; 13:34). Tämä rakkaus on Jumalan ainoa asunto maailmassa (14:23). Muut, ihmisten rakentamat majat katoavat, mutta rakkaudessaan Jumala asuu ja majoittaa meidätkin siihen ennen lopullisen kodin iloa.

Erkki Jokinen

Suomen Raamattuopiston
opistopastori

Hyvää hedelmää tuottava elämä

Joh. 15:1-10
Pyhän Kolminaisuuden päivä
19.6.

Vanhan testamentin mukaan Israel on Herran viinipuu (Jes. 5:1-5; Ps. 80:9-16). Kaikki ei kuitenkaan aina mennyt, niin kuin oli toivottu. ”Minä istutin sinut, olit jalo viiniköynnös, olet kasvanut parhaimmasta siemenestä. Ja mitä minä nyt näen? Olet muuttunut viiniköynnökseksi ja kannat kelvottomia oksia.” (Jer. 2:21.)

Tätä taustaa vasten asettuu Jeesuksen lausuma siitä, että hän on ”tosi” eli oikea ja kelvollinen viinipuu. Kelvottomaksi osoittautuneen puun sijaan on nyt istutettu uusi. Kun Jeesuksen sanoissa ”viinipuu” on määrättyssä muodossa, se tarkoittaa, että hän ottaa nyt sen paikan, joka Jumalan valitulla kansalla vanhassa liitossa oli. Tärkeintä ei enää ole kansallisuus vaan suhde Jeesukseen. Nyt yhteys Jumalaan solmitaan Jeesuksen kautta.

Vertauksen sanoma on selvä: me olemme oksia, joiden mahdollisuus pysyä elossa ja tuottaa hedelmää riippuu siitä, olemmeko yhteydessä runkoon eli Jeesukseen.

Jos viinipuun jättää hoidotta, se villiintyy ja hedelmät vähenevät. Viinipuuta pitää hoitaa niin, että vuosittain poistetaan hedelmää tuottamattomat oksat. Tekstin pysähdyttävä viesti on, että ellemme tuota hedelmää, meidät karsitaan kuin turhat oksat. Raamatun mukaan ”Hengen hedelmää on rakkaus, ilo, rauha, kärsivällisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, lempeys ja itsehillintä” (Gal. 5:22–23).

Kuinka kipeästi kaipaammekaan, että elämämme olisi täynnä tuollaista hedelmää! Mitä siis pitäisi tehdä, kun ei ole sellainen kuin pitäisi olla ja toivoisi olevansa? Sydäntä ei voi käskää rakastamaan tai olemaan iloinen. Teksti neuvoo toisen tien. ”Ilman minua te ette saa aikaan mitään”, sanoi Jeesus. On etsiädyttävä oikean avun luokse.

Jeesus lupaa, että se, joka pysyy hänesä, tuottaa hedelmää. Sen voi sanoa näinkin: Se, joka pysyy Jeesuksessa, ei voi olla tuottamatta hyvää hedelmää. Niin kuin runko tuo oksiin nestettä, joka saa aikaan hedelmää, niin Jeesuksen rakkaus, ilo ja rauha virtaavat ihmisiin, jotka ovat yhteydessä häneen.

Viinitarhan hoitajalla oli tapana puhdistaa oksat, jotka hän säästi. Tavoitteena oli, että ne tuottaisivat enemmän. Kun näemme, ettei elämämme tuota sitä hedelmää, mitä pitäisi, on tuo puhdistustyö vielä kesken. Elämän vaikeat asiat saattavat olla tuota puhdistamista. Ne on otettava Jumalan sallimina ja kutsuna kääntyä hänen puoleensa. Ei ole niin vaikeaa asiaa, ettei Jumala voisi kääntää sitä siunaukseksi, kun se tuodaan Jumalalle.

Miten siis tuotetaan hyvää hedelmää? Siten että pysytään Jeesuksessa ja hänen rakkaudessaan. Rakkauden lähde tuottaa rakkautta. Se tapahtuu niin, että pysytään Jumalan sanassa. Meidän ei tarvitse arvailla, mikä on Jumalan tahto. Se on kerrottu Raamatussa. Jeesuksen mukaan hänen käskyjään noudattamalla pysytään

hänen rakkaudessaan. Rakkaus ei siis ole ristiriidassa käskyjen kanssa, kuten nykyisin joskus tunnutaan ajattelevan.

Tekstissä on vielä yksi suuri lupaus: ”Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, voitte pyytää mitä ikinä haluatte, ja te saatte sen.” Lupaus rukouksen kuulemisesta liittyy siihen, että pysymme Jeesuksessa. Me pysymme Jeesuksessa, kun hänen sanansa pysyvät meissä.

Luther kirjoittaa tämän kohdan selityksessä, että tässä vallitsee selvä vastavuoroisuus. ”Jos sinä kuulet minua, niin minäkin kuulen sinua.” Jumalan sanan viholliset ja halveksijat ovat Lutherin mukaan kurjassa asemassa, koska Jumala ei heitä kuule. Mutta hän jatkaa, että me voimme rukoilla Jumalaa rohkeasti ja pelkäämättä ja olla varmoja siitä, että hän varmasti kuulee rukouksemme, kunhan mekin kuulemme häntä ja pysymme hänen sanassaan.

Timo Junkkaala

Tien raivaaja

Mark. 6:14-29
Juhannuspäivä 25.6.

Totuuden puhuja ja Jeesuksen edelläkävijä

Juhannussaarnan pitäminen ei ole helppoa. Keskellä Suomen suven kauneutta tekisi mieli puhua valosta ja hyvyydestä. Mutta kautta aikain meidänkin kirkossamme on esille otettu totuuden puhuja ja Jumalan mies Johannes Kastaja, joka ei synnyttä suurta suosiota. Mutta onko totuuden paljastaja koskaan saanut maailmassa kiitosta?

Kaikesta huolimatta Johannes Kastajalla on sanottavaa myös tämän ajan ihmi-

selle. Totuus ei ole paha asia, sillä se on Jumalan totuus. Kaikkivaltiaan hallintavalasta ihmisten keskuudessa on kysymys. Kuunnellaanko Jumalan ääntä ja pyhän Raamatun sanaa, vai lähdetäänkö omien mielihalujen perään?

Herodes Antipas oli neljännen vuosisadan, tetrarkka, alueenaan Galilea ja Perea. Kansa puhui hänestä kuninkaana, vaikka hän oli vain Herodes Suuren kuningaskunnan yhden osa-alueen hallitsija. Hänen pääkaupunkinaan oli Tiberias Galileanjärven rannalla. Jossakin vaiheessa Herodes kuuli myös Jeesuksen ihmetöistä ja ehkä palatsistaan näki kansanjoukkojen kerääntyvän Jeesuksen ympärille. Mutta sitä ennen oli tapahtunut paljon.

Johannes Kastaja oli nostattanut kansanliikettä ja oli poliittisesti vaarallinen. Hän oli myös totuudenpuhujana vaarallinen. Siksi hänet oli pantu vankilaan. Hän oli syyttänyt Herodesta siitä, että tämä nai Herodiaksen ja hylkäsi avioliittonsa naapurissa olevan arabimaan kuninkaan tyttären kanssa. Muutaman vuoden kuluttua nabatealaissodassa Herodes Antipas sai kokea Aretaksen hyökkäyksen ja koston siitä, että Herodes oli vaihtanut hänen tyttärensä Herodiakseen.

Nyt edessämme on juhannuksen teksti Mark.6:14–29. Se kuului aikaisemmin Johanneksen kuoleman muistopäivään 29.8. (Johanneksen kaulanleikkauspäivä). Nyt tämä marttyyrikertomus on juhannuksen vaihtoehtoinen teksti. Siinä ollaan Tiberiaan linnan juhlassa, joissa keskushahmoksi nousee Herodias. Hän oli Herodes Antipaksen veljen tytär. Hänen tyttärensä Salome ilmeisesti esiintyi juhlassa tanssijana. Tyttö on äitiään innokkaampi ja julmempi. Kun neljännen vuosisadan Herodes Antipas tahtoo osoittaa suosiotaan ja lupaa täyttää minkä tahansa pyynnön, tyttö vaatii heti lautasella Johannes Kastajan päätä. Karmeaa luettavaa vielä kaksitekijä vuotta myöhemmin!

Valta ja moraalit, siis moraalittomuus, ovat kietoutuneina toisiinsa. Valta turmelee. Tällainen Raamatun kertomus pysäyttää nykyaikana miettimään, miten valtaa tulisi käyttää isossa ja pienessä mittakaavassa ja miten käyttäytyään kaikkivaltiaan Jumalan edessä. Hänelle jokaisen on kerran tehtävä tili.

Kristittyinä meidät on kutsuttu vaeltamaan valossa. Meidän tulee osoittaa oikeudenmukaisuutta ja rehellisyyttä ja sanoutua irti kaikesta juonittelusta. Meidän tulee puolustaa ihmiselämää ja ihmisarvoa kaikkialla.

Johanneksen toinen tehtävä

Totuuden ja oikeudenmukaisuuden profetta Johanneksella on meille muutakin asiaa. Hänestä saarnataan myös siksi ja ennen kaikkea siksi, että hän oli Jeesuksen edelläkävijä. Hänen jälkeensä tuli Hän, joka saattoi itsestään sanoa ”Minä olen Totuus”. Johannes oli vain palvelija.

Jumalan pelastushistoria tulee esille Johanneksessa. Siitä syystä juhannusta vietetään kuusi kuukautta ennen joulua. Johannes oli Messiaan edellä kävijä. Siitä tehtävästä hänen isänsä Sakarias Pyhän Hengen voimassa ennusti näin: ”Sinua, lapsi, kutsutaan Korkeimman profetaksi. Sinä käyt Herran edellä ja raivaat hänelle tien.” (Luuk. 1:76.)

Sama Sakarias osoitti ylistysvirressään Johannesta enemmän Jeesusta, joka on luvattu ”aamun koitto korkeudesta”, valo, joka loistaa pimeydessä ja kuoleman varjoissa eläville”. Tämä Jeesus on valmistava lunastuksen. Siitä lahjasta, valosta ja totuudesta, iloitsivat jo etukäteen Sakarias ja Johannes. Samaa maailman valoa ja syntisten Vapahtajaa mekin katsomme ja häneen turvaamme.

Älkäämme valon juhlanä, juhannuksena, unohtako, että Jumalan suunnitelmassa kaikki tähtäsi Jeesuksen tuloon ja sovi-

tustyöhön ja voittoon. Olihan Johannes Kastajankin tärkein todistus tämä: "Katoskaa, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin" (Joh. 1:30).

Seppo Suokunnas

TT, dosentti, Hakunilan seurakunnan eläkkeellä oleva kappalainen

"Rikas mies jos oisin"

Luuk. 12:13-21

2. sunnuntai helluntaista 26.6.

"Rikas mies jos oisin, kaiken päivää laiskottelisin. Tarvitsis ei raataa, jos vain oisin rikas, rikas mies."

Tämä Tevje Maitomiehen haave musikaalissa *Viulunsoittaja kadulla* on kuin suoraan tekstin rikastuneen miehen suusta. Se on samalla meidän useimpien unelma näkyvästi tai peitetysti.

Kirkkovuodessa siirryimme juuri ns. arkipuoliskoon. Nyt pyhien aiheina ovat painotetusti kristilliseen elämään ja elämäntapaan liittyvät aiheet. Helluntaihin asti keskityttiin Jeesukseen pelastuksen tuojana, puhuttiin Kristuksesta uskon perustajana ja alkajana. Kolminaisuudenpäivästä eteenpäin rakennetaan annetun perustuksen päälle. Tärkeitä aiheita tässä ovat elanto, raha, omaisuus, katoavat ja katoamattomat aarteet.

Raamattu puhuu jakeiden määrällä mitaten enemmän rahasta kuin esimerkiksi uudestisyntymisestä. Iankaikkisuutta ajatellen raha on toisarvoista, mutta niin paljon olemme siinä kiinni, että on aivan hyvä nostaa aika ajoin esille mammona, ahneus ja kateus. Perintöriidat, joista teksti puhuu, ovat edelleenkin katkerimpia pitkäaikaisen välien rikkoutumisen aiheita.

Rahan himossa tässä maailmassa varastetaan, väärennetään, lahjotaan, kier-

retään veroja, ryöstetään ja murhataan. Ei ihme, että yhdessä päivän epistoloista todetaan rahan himon olevan kaiken pahan juuri. Ei siis rahan itsessään, vaan siihen liittyvän himon. Itsessään raha ja rikkaus ovat neutraaleja asioita. Epäjumalina niistä tulee hirvittäviä seurauksia aiheuttavia sidonnaisuuksia. Ne saavat ihmisen lopulta kauhomaan tyhjää; ikuisuuteen ei voi ottaa mitään mukaan.

Raha ei siis ratkaise. Sillä saa ruokaa mutta ei ruokahalua, lääkkeitä mutta ei terveyttä, pehmeitä vuoteita mutta ei levollista unta, kavereita mutta ei ystävyystä, palvelijoita mutta ei uskollisuutta.

Rikkaus Jumalan tykönä on tavoittelemisen arvoinen päämäärä. Sitä eivät uhkaa koi, ruoste eikä rosvo. Sitä eivät hetkauta valuuttojen epävakaudet eivätkä pörssiromahdukset. Rikkaus Jumalan tykönä merkitsee kulumatonta kukkaroa, tiliä taivaallisissa pankissa.

Mitä tämä rikkaus on? Yksi puoli on sanottu **Runebergin** tutussa virressä. "Näin suuren lahjan taivasta / me saimme omaksemme, / sanansa Herra Jumala / kun antoi aarteeksemme." Toinen vastaus avautuu Paavalin sanasta: "Te tunnette meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen armon, että hän, vaikka oli rikas, tuli teidän tähden köyhäksi, että te hänen köyhyystään rikastuisitte." Elämän kallein asia on vanhan katekismuksen mukaan Jumalan ja Vapahtajan tunteminen ja hänen lapsenaan eläminen.

"Joka muita virvoittaa, se itse kostuu." "Lähetä leipäsi meren yli, niin saat sen ajan mittaan jälleen." Nämä Vanhan testamentin viisauksikirjojen opetukset kertovat kristityn elämäntavasta, joka kantaa hyvää hedelmää tässä ajassa ja myös tulevaan.

Reijo Huuskonen

Rovasti, SRO:n apulaisrehtori

Kutsu Jumalan valtakuntaan

Luuk. 19:1-10

3. sunnuntaina helluntaista 3.7.

Luukkaan evankeliumi kuuluu erityises-
sä mielessä reppanoille: Luukas evanke-
listoista eniten on tallentanut kertomuk-
sia siitä, kuinka Jeesuksen rakkaus muut-
taa syrjäytyneiden elämän. Toisilla heistä
oli kadehdittavaa rikkautta. Tuhlaajapoi-
ka oli varakkaasta kodista. Varmaan Sak-
keuksen omaisuudellakin oli kadehtijan-
sa. ”Toinen tyhmä ahnehtii, toinen tyhmä
kadehtii.” Mutta evankeliumista välitty-
y kuva onnettomasta Sakkeuksesta. Hä-
nestä tulee kuitenkin todistaja siitä, että
rikaskin voi pelastua ja saada ilon. ”Mi-
kä on ihmiselle mahdotonta, se on mah-
dollista Jumalalle” (18:27). Luukas usein
mainitseekin siitä, kuinka ihmiset saavat
ilon, suuren (*mega*) ilon.

Jeriko palmu- ja balsamitarhoineen oli
rikas kaupunki ja Jerusalemita itään joh-
tavan kauppareitin varrella Kapernaumin
tapaan tarjosi erityiset apajat veronkerää-
jille. Antamansa nimen perusteella van-
hemmat olivat pojastaan toivoneet puh-
dasta ja sitä, että pojan myötä he aina
muistavat, että ”Herra on muistanut” hei-
tä. *Sakkeus*-nimen ilmaisemat odotuk-
set eivät toteutuneet. Publikaanit olivat
Rooman miehittäjävallan palveluksessa
ja huolehtivat siitä, että juutalaiset mak-
soivat veroa puolet tuloistaan: neljännes
Roomaan keisarille ja toinen neljännes
Herodeksen paikallishallinnolle. Sakke-
us oli omaa kansaansa imevä oikea ark-
kipublikaani, vaikkei teksti väitä hänen
toimineen epärehellisesti. *Jos*-sana, jonka
nykysuomennos on aiheettomasti jättänyt
pois, saattaa merkitä sitä, että Sakkeus oli
ainakin pyrkinyt toimimaan oikein. Nyt
kuitenkin verottaja joutui itse tarkastetta-
vaksi ja tullaaja tulliin omasta elämästään.

Halu piiloutua ja tulla näkyväksi

Ammatin ja varallisuuden lisäksi Sak-
keuksesta mainitaan kolmas asia: pieni-
kokoisuus, jonka on tarvinnut olla huo-
miota herättävä. Halveksittu, vihattu, ka-
dehdittu tappi, jolla tuskin oli asiaa etu-
riviin. Oliko yhtään ystävää? Ehkä koto-
nakaan ei mennyt hyvin. Ei ole menetet-
tävää, vaikka puuhun kiipeäisi. Menköön
oma olematon arvokkuus, kunhan saisi
avun sisäiseen hätäänsä! Puu ja lehvät, ha-
lu kätkeytyä ja halu tulla näkyväksi yhtai-
kaa. Elämän on muututtava, mutta miten?
Olihan Johannes Kastaja niillä seuduilla
saarnannut parannusta. Mutta se oli tun-
tunut liian ankaralta ja vaikealta. Sakke-
us oli kuullut Jeesuksesta, joka tekee uusia
ihmisiä vanhassa maailmassa.

Ei etsinyt mies ensi kertaa oksia piilok-
seen. ”Missä sinä olet?” oli Adam kuul-
lut Jumalan kysyvän. Se onkin herätyk-
sen kysymys, joka saa ihmisen kysymään:
Niin, missä minä olen, ja missä olet sinä,
Jumala? Mikä on sinun metsäviikunapuu-
si? ”Miksi nyt pelkää ja piileskelet?” (vir-
si 311). Joko kapuat kiireesti alas Jeesuk-
sen kutsun kuullessasi? Yksi Jeesuksen
katse, yksi sana, Jumalan hyvä suunnitel-
ma ja työ, *kairoksen* tänään-hetki, nyt, ei
myöhemmin, Jeesuksen vastaan ottami-
nen (henkilökohtaista vastaan ottamista
alkukielen sana ilmaisee enemmän kuin
nykykäännöksen vieraakseen ottamista).
Siinä herätyksen ja pelastuksen tutut osa-
set. Sakkeus pelastui synnin orjuudesta,
rahan orjuudesta, ihmisten orjuudesta,
minän orjuudesta. Ilo on Hyvällä Paime-
nella, joka löytää kadonneen, ilo on ka-
donneella, joka löydetään, ilo on Raama-
tun mukaan taivaassa, ja ilo on Jumalan
seurakunnan ystäväjoukossa. Luultavasti
kollega Leevi-Matteus (5:29) iloitsi Sak-
keuksesta aivan erityisesti.

Pelastus tulee tänään

Kaikki eivät miehen ja koko perheenkään pelastuksesta kuitenkaan iloitse. Pelastuksen paheksunta (kovaääninen murina) näyttää olevan yhtä vanhaa kuin sielujen pelastuskin. Murinaa ei tule pelästyä; se kuuluu asian luonteeseen. Tuo paheksunta paljastaa aina kovat muotojumalisuuden kasvonsa siellä, missä syntinen saa avun ja pelastuu. ”Sillä rikkaat ja viisaat ne jäävät ain taa, / minä vaivaisena syntisenä armon ain saan” (Achreniuksen virret 122). Kylmä kirkollisuus ei hyvällä katso sellaista, mikä menee ohii käsikirjan ja perushartauden. Syntisen pelastuminen on tuomio pelastuksesta osattomille ja uhka vanhoille rakenteille. Kuitenkin sitä juuri pojat ja tyttäret, miehet ja naiset odottavat, että ”pelastus tulee tänään”. Saarnaajat, antakaa pelastuksen tulla!

Äsken vielä puussa pälyillyt mies alkaa kaikkien kuullen ripittäytyä. Pelastus ja usko kuin itsestään synnyttävät sen rakkauden, joka maailmasta puuttuu ja josta paljon puhutaan. Pelastetun ensimmäiset hyvät työt ovat ne, joilla hän korjaa entiset pahat tekonsa. Siinä tulee asiaa puolisolille, lapsille, vanhemmille, työnantajalle, verottajalle, sukulaiselle, jonka kanssa perintöä jaettiin. Vanha viisaus on, ettei rakkauden tekojen tiellä saa enää kylvää rakkaudettomuutta. Sakkeuksen hulpea talo näytti samalta kuin ennenkin, mutta koti oli nyt uusi, ja koko perhe iloitsi pelastuksesta. Evankeliumin vapaudessa ei toimita pakosta, rangaistuksen pelosta eikä palkkion toivossa. Iloa on isännän äänessä, kun hän ilmoittaa halunsa omaisuudellaan lannoittaa Jumalan valtakunnan peltomaita ja kristillisen etiikan mukaisesti antaa köyhille sen, mikä on yli oman välttämättömän tarpeen.

Jumalan kadonnut omaisuus on ihmisen, joka on väärässä paikassa ja väärässä käytössä. Ei kykene mikään hallitus sää-

döksillään asettamaan tukkeita pohjattomalle ahneudelle, häikäilemättömälle valan ja oman edun tavoittelulle, sosiaaliselle rappiolle ja piittaamattomuudelle ja syvenevälle tyhjyyden ja merkityksettömyyden kokemukselle. Siihen tarvitaan Sakkeuksen osaksi tullut ihmiset sisältä käsin syvästi muuttava hengellinen herääminen ja pelastus. Silloin avioliitot, kodit ja ihmissuhteet uudistuvat, heikoista pidetään huoli ja yhteiskunta voi hyvin. Tämä ei voi tapahtua, elleivät saarnaajat ja kirkko julista pelastuksen sanomaa eivätkä kutsu ihmisiä Kristuksen seuraamiseen.

Keijo Rainerma

Kolmilehtinen apila

Luuk. 15:11-32

4. sunnuntai helluntaista 10.7.

Luukkaan evankeliumin luvun 15 kolmea Jeesuksen vertausta on kuvattu kolmilehtiseksi apilaksi. Samasta varresta nousee kolme elämänläheistä kertomusta, yhteisenä teema, löytäjän ilo, kadonneen takaisin saaminen. Avautuu miehen ja naisen, kaupunkilaisen ja maalaisen, nuoren ja vanhemman näkökulma. Koko luvun otsakkeeksi voisi panna kolmekymmentä vuotta sitten kirkossa laajalti toteutetun Tässä elämä -kampanjan tunnuksen Se löytyy/ Se löytyi.

Kyseisestä Jeesuksen vertaussikermästä on olemassa erinomainen selitysteos, amerikkalaisen **Kenneth E. Baileyn** *Tuhlaajapoikien paluu – Jaakobin tarina Jeesuksen uudelleen kertomana* (Perussanoma 2003). Vaikka kirja on loppuunmyyty, se kannattaa kaivaa kirjastosta tai divarista. Lähi-idässä vuosikymmenet elänyt Bailey avaa tutuista kertomuksista aivan uusia ulottuvuuksia. Erityisesti tuhlaajapoika-

kertomuksen vanhatestamentilliset juuret antavat tekstillemme syvyyttä. Joku lienee nähnyt myös Baileyn kirjoittaman kosket-tavan näytelmän *Ei minulla ole kahta poi-kaa* samasta aiheesta.

Jumalan sanan kukkaniityltä saamme siis poimia ja jakaa kolmannen lehdykän sanomaa. Näemme ensiksikin, että ka-dottaminen ja hukkaantuminen kuulu-vat tämän elämän karuun todellisuuteen. Luonnostaan ihminen on eksyksissä ku-ten laumasta irronnut lammaskorva tai lattian rakoon pudonnut koru. Hän on Jumalan luoma ja lunastama mutta ei itsestään kä-sin ymmärrä asemaansa, ei Jumalan teko-ja, ei alkua eikä loppua. Paluu, haparoin-ti takaisin perusyhteyteen ei omin voimin onnistu. Ainoa mahdollisuus on, että tu-lee löydettyksi.

Evankeliumi on siinä, että etsijä on liik-keellä. Jumalalle on kallisarvoinen joka ikinen. Traagista on, että ihminen estelee löydettyksi tulemistaan niin pitkälle kuin mahdollista. Joskus vasta sian kaukalon äärellä palaa mieleen, että toisinkin voisi olla. Tuhlaajapoika oli herätyksen tilassa rakentaen omaa uskonnollisuuttaan aina siihen asti, että isän vastaantulo, ehdoton rakkaus ja anteeksianto mursivat esteet. Lapseus, perintö, kaikki lahjat kuuluivat löydetylle. Siinä juhlan aihe!

Tekstimme surullista päätösjaksoa ei voi jättää pohtimatta ja jakamatta. Van-hemman veljen tunnistivat väistämättä it-sestään luvun alussa mainitut kirjanoppi-neet ja lainopettajat. Heillä oli joka päivä tutkittavina ja sovellettavina laki, profee-tat ja kirjoitukset. Heidän silmänsä olivat kuitenkin niin sokeat ja mieli paatunut, ettei Messias tultuaan saanut sijaa heidän keskellään. Päinvastoin, Baileyn näytel-mässä vanhempi veli pieksee armollisen isän lähes hengiltä. Siinä on profetallinen viesti siitä, mitä Jeesukselle tapahtui.

Kolmiapilan viestillä oli otollistakin kuulijakuntaa. Oli niitä, joille Jeesuksen

opetus, persoona ja työ kelpasivat. He pääsivät osalliseksi löytäjän ja löydetyn ilosta. Sellaisia evankeliumin saarna tä-näänkin etsii.

Reijo Huuskonen

Syyttäjistä syyllisiksi

Joh. 8:2-11

5. sunnuntai helluntaista 17.7.

Lainopettajat ja fariseukset virittivät Jee-sukselle taitavan ansan. He toivat avio-rikoksesta kiinni otetun naisen ja kysyi-vät, mitä Jeesuksen mielestä tälle piti teh-dä. He muistuttivat, että Mooseksen lain mukaan avionrikkoajat piti kivittää.

Näin todella oli. Sekä 3. Moos. 20:10 että 5. Moos. 22:22 sanovat, että ”jos mies tekee aviorikoksen toisen miehen vaimon kanssa, molemmat avionrikkoajat, sekä mies että nainen, on surmattava”. Huo-mionarvoista tietysti on, että Jeesuksen eteen tuotiin vain nainen, ei miestä. Avio-rikoksen tekemiseen tarvitaan tunnetusti kaksi. Lainopettajat tutkivat Mooseksen lakia työkseen, ja fariseukset olivat kun-nostautuneet yrityksissä noudattaa tuo-ta lakia. Mutta muiden syntiensä lisäksi he ilmeisesti olivat puolueellisia tällaisissa asioissa.

Jeesukselle tilanne oli erittäin hanka-la. Mooseksen laki oli tosin niin ankara, että yleensä sitä ei ilmeisesti noihin ai-koihin noudatettu kirjaimellisesti tällai-sissa asioissa. Kun vielä roomalaisten la-ki ei edellyttänyt aviorikoksen tehneen surmaamista, sekin antoi mahdollisuu-den jättää kovimmat tuomiot panematta täytäntöön.

Joka tapauksessa tilanne oli sellainen, että vastaisipa Jeesus mitä hyvänsä, hänelle saattoi seurata hankaluuksia. Jos

hän kieltäisi kivittämisen, häntä voitaisiin syyttää Mooseksen lain rikkomisesta. Jos hän kehottaisi kivittämään, hän rikkoisi roomalaisten lakia. Roomalaiset olivat kieltäneet juutalaisia panemasta omavaltaisesti kuolemantuomioita täytäntöön (Joh. 18:31). Joskus he tosin tekivät niin (Ap.t. 7:58–60), mutta oli mahdollista, että Jeesus olisi joutunut vallanpitäjien kanssa hankaluuksiin, jos olisi antanut luvan kivittää naisen. Se olisi ollut myös ristiriidassa Jeesuksen oman toiminnan kanssa. Hänhän oli osoittanut armollisuutta monenlaisille syntisille. Mutta jos hän tällaisessa tilanteessa asettuisi julkisesti vastustamaan Mooseksen lakia, kiivaimmat olisivat voineet nostattaa kansan Jeesusta vastaan. Ehkä kivet olisi suunnattu häneen.

Tässä kohdassa on evankeliumeiden ainoa maininta siitä, että Jeesus kirjoitti jotakin. Kohta jää arvoituksiksi. Kukaan ei tiedä, mitä hän kirjoitti. Roomalaisen oikeuskäytännön mukaan tuomio tuli kirjoittaa, ennen kuin se luettiin. Joskus on arveltu, että Jeesus olisi kirjoittanut maahan syyttäjien omat synnit. On myös arveltu, että hän olisi voinut kirjoittaa jonkin Raamatun kohdan, esimerkiksi Jer. 17:13: ”Jotka luopuvat sinusta, häviävät kuin tomuun kirjoitetut nimet.”

Sen jälkeen Jeesus sanoi: ”Se, joka teistä on synnitön, heittäköön ensimmäisen kiven” ja kirjoitti jälleen maahan jotakin. Kirjoittipa hän mitä hyvänsä, hän samalla antoi syyttäjille aikaa miettiä, mitä hän oli sanonut. Kuolemanrangaistusta toimeenpantaessa piti todistajien heittää ensimmäinen kivi (5. Moos.17:5–7). Jeesuksen vastaus oli nerokas. Hän ei kiistänyt Mooseksen lakia mutta pakotti syyttäjät miettimään omia tekojaan. Näin Jeesus teki muulloinkin. Hän vastasi tavalla, joka merkitsi uusia kysymyksiä kysyjille.

Nyt omatunto todisti syyttäjät syylliseksi. Kun Jumalan sana kohtaa ihmisen,

silloin ei enää ole aikaa miettiä toisten syntejä. Omissa on ihan tarpeeksi.

Fariseukset ja lainopettajat lähtivät. He liittyivät niiden monien joukkoon, jotka tunsivat syyllisyyttä synneistään mutta eivät tehneet parannusta. Kukaan ei nöyrytynyt pyytämään syntejään anteeksi.

Jäljellä olivat enää Jeesus ja nainen. Jeesuksen sanoissa on armo ja totuus. ”En tuomitse minäkään. Mene, äläkä enää tee syntiä.” Jeesus ei hyväksy syntiä. Siitä pitää tehdä parannus. Jumalan tahdon vastaiseen elämään ei tule palata. Mutta tuomion sijaan Jeesus julistaa armoa.

Jeesus toimi, kuten Sananl. 24:11 kehottaa: ”Pelasta ne, joita kuolemaan vietään, pysäytä ne, jotka surmapaikalle hoippuvat.” Samoin hän tahtoo tehdä meille kaikille.

Timo Junkkaala

Herran palveluksessa

Matt. 16: 13-19
Apostolien päivä 24.7.

Varusmiesajanani olin puoli vuotta varuskunnan sotilaspapin tehtävien tuuraa-jana. Sain pappisvihkimyksen palvelusajani alussa ja niin pääsin opettelemaan papin työtä miesten kesellä. Kokemus oli hieno ja haastava. Siviiliin päästyäni kipuilin kuitenkin yhden kysymyksen kanssa. Saiko ”seurakuntani” kuulla myös Jeesuksesta, vai jäikö puheeni Jumalasta vain sellaisten yleisten toteamusten tasolle, joka jätti Jumalan arvoitukselliseksi hahmoksi ilman piirteitä, joista hänet voi tuntea? Monet sananjulistajat ovat varmaankin kipuilleet saman kysymyksen kanssa. Pitäisikö rohkeammin puhua Jeesuksesta, jotta Jumala saisi kasvot eikä jäisi kuulijoille vain epämääräiseksi käsit-

teeksi? Onhan Jeesus tie Jumalan tuntemiseen.

Jeesus jos kuka kipuili sen kanssa, miten ihmiset tulisivat tuntemaan Jumalan sellaisena kuin hän on. Se oli sidoksissa siihen, miten ihmiset oppivat tuntemaan hänet, Jeesuksen, jossa Jumala on persoonallisesti tehnyt itsensä näkyväksi. Ollessaan yksin opetuslastensa kanssa Jeesus otti asian puheeksi. Hän lähti liikkeelle siitä, mitä ihmiset yleensä ajattelivat ja sanoivat hänestä. Vastauksia tuli monenlaisia. Siitä Jeesus siirtyi kuitenkin opetuslapsiin ja kysyi heiltä, kenen he sanovat hänen olevan. Pietarin vastaus osoitti, että Jeesuksen antama todistus itsestään oli jo siihen mennessä kantanut sellaista hedelmää, joka oli Jumalan tarkoituskin.

Ensimmäiset ihmisetkin kuulivat vaimon jälkeläisestä, jolla tulisi olemaan käänteentekevä merkitys syntiin langenneelle ihmiskunnalle. Vähitellen alettiin puhua Messiaasta, Voidellusta, jossa lupaus vaimon jälkeläisestä täyttyisi. Pietarin tunnustus osoitti, että Kristus-valon säteet olivat alkaneet saavuttaa ihmis sydämiä. Hän ajatteli Jeesuksesta eri tavalla kuin monet muut, joista Matteus evankeliumitekstissämme kertoo. He vaativat Jeesukselta samanlaisia ihmeitä, kuin hän äskettäin oli tehnyt. Jeesus ruokki neljä tuhatta ihmistä eväillä, jotka olivat olemattomat ruokittavien lukumäärään nähden. Jeesus osoitti olevansa Jumala. Kuitenkaan todistuksen saajat eivät uskoneet häneen. Messiaan todistuksen ydin ei ollut maallisissa ihmeissä. Syvin ihme koetaan ihmissydämessä. Syntinen uskoo syntinsä anteeksi, ja hänen elämänsä suunta kääntyy kohti iankaikkista elämää. Ilman Jeesusta olisi edessä vain iankaikkinen kadotus.

Jeesuksen puheesta huokuu valtava ilo, kun hän vastaa Pietarin todistukseen. Pietari sanoi Jeesuksen olevan elävän Jumalan Poika. Se oli ratkaisevan tärkeä todistus

Jeesuksesta. Jumalasta voitiin ja voidaan puhua yhtä ja toista. Monille hän on vain jonkinlainen voiman ilmentymä luonnossa, korkein idea, filosofisten mietelmien ja yleisuskonnollisten käsitteiden aihe. Jumala on kuitenkin persoona, joka toimii historiassa. Tämä kuuluu ja näkyy ratkaisevimmin juuri Jeesuksen Kristuksen elämässä. Hän todistaa elävästä Jumalasta, joka sydäimestään on rakastanut meitä niin paljon, että oli valmis kärsimään meidän puolestamme.

Kerroin omakohtaisen kokemukseni liittyen ensimmäiseen papinpaikkaani. Jeesuksen apostoleillakin oli omat ensimmäiset työpaikkansa. Varmasti he kipuivat samojen kysymysten äärellä, kuin monet muutkin sananjulistajat. Mikä julistuksessa on keskeisintä? Pietari vastasi rohkeasti Jeesukselle tämän tekemään kysymykseen. Ihmisten edessä Pietarin rohkeus petti, ja hän kompasteli. Hänen todistukseensa tuli kuitenkin syvyyttä, kun hän lankeemustensa jälkeen rakensi uskonsa entistä lujemmin sen saman kallion varaan, johon Jeesus viittasi, antaessaan hyvän todistuksen Pietarin uskosta. Pietari itse ei ollut se kallio, jonka varassa hän uskoi, vaan Jeesus oli hänen kallionsa. Jeesuksen todistus Pietarin uskosta ei perustunut siihen, mitä tämä oli ihmisenä. Kyse ei ollut hänen omista ansioistaan vaan siitä lahjasta, jonka hän oli saanut sydämeensä Jeesukselta. Se ei syntynyt omin päin, vaan Jumala teki ihmeensä hänen sydämessään.

Jeesus kutsui Pietaria kallioksi siksi, että hänen uskonsa lepäsi lujalla pohjalta, Kristus-tunnustuksen varassa. Ytimeinä oli sanoma syntien anteeksiannosta. Apostoli oli silminnäkijä, joka todisti ristinnaulitusta ja ylösnousseesta Jeesuksesta. Apostolien todistus ei ollut vain kuvaus Jeesuksesta ja hänen työstään täällä maailmassa. Se oli sitäkin, mutta siihen liittyi todistus siitä, mitä he näkivät ta-

pahtuneen omassa sydämessään. He eivät olleet sidottuina synteihinsä vaan vapaat ja valmiit todistamaan Herrastaan. Heillä oli avaimet, sanoma Jeesuksesta, jonka kautta kenelle tahansa avautuu tie pelastukseen.

Vaikka Jumala on monessa mielessä meille arvoituksellinen, voimme kuitenkin tietää hänestä paljon. Tärkein tietomme on, että hän on meitä kohtaan hyvä ja rakastava Isä. Hän on kääntänyt ystävälliset kasvonsa meidän puoleemme Jeesuksessa Kristuksessa. Jeesus sanoo: ”Joka on nähnyt minut, on nähnyt Isän.” Tämän todistuksen apostolit jättivät meille.

Antti Herkkola

Rovasti, Kalvolan seurakunnan kirkkoherra

Rakkauden laki

Mark. 10: 17-27

7. sunnuntai helluntaista 31.7.

Tekstin nuori mies tulee kysymään Jeesukselta, mitä hänen tulisi tehdä periäkseen ikuisen elämän. Ei liene mitään syytä epäillä, ettei mies olisi ollut tosissaan kysyessään tätä. Tässä mielessä hän poikkesi monista muista Jeesuksen luo tulleista vaikutusvaltaisista kysyjistä.

Mitä tiedämme perikoopin rikkaasta miehestä? Jos otetaan mukaan paralleelikohdat Matteukselta ja Luukkaalta, voidaan sanoa hänen olleen nuori, erittäin rikas, jonkin sortin vallanpitäjä, kohtelias, uskonnollinen, määrätietoinen ja innokas etsijä. Todellinen unelmävävy siis – vaan ei taivasten valtakunnan rankingissa.

Rikas mies oli varma, että hän oli noudattanut lakia lapsuudestaan saakka. Momen aikalaisensa silmissä nuori mies täytti lain vaatimukset. Jeesus aloittaa vas-

tauksensa lain toisen taulun käskyistä. Niitä mies sanoi noudattaneensa nuoruudestaan asti. Tämähän ei tietenkään ollut totta, kun otetaan mitta-asteikoksi Jeesuksen opetus vuorisaarnassa. Jeesus ei kuitenkaan tarttunut tarkemmin miehen toisen laintaulun noudattamiseen tai noudattamatta jättämiseen, vaan osoitti miehen todellisen heikon kohdan. Miehen kipupiste oli ensimmäinen laintaulu: hän ei todellakaan kyennyt rakastamaan Jumalaa yli kaiken. Jeesus osoitti hetkesä, että mies oli syyllinen ahneuteen. Rakastaessaan rahaa enemmän kuin Jumalaa hän rikkoi ensimmäisen käskyn: ”Sinulla ei saa olla muita jumalia.”

Mies jäi kiinni rahoihinsa. Hän valitsi maallisen aarteen ja turvan. Jeesus rakasti häntä mutta ei huutanut hänen peräänsä tai helpottanut kehotustaan. Entä jos Jeesus olisi toivottanut nuorukaisen tervetulleeksi opetuslapsijoukkoonsa ilman ehtoja? Olisiko tilanne ollut toinen? Tuskin, sillä jo pelkästään rikkaan miehen omaisuuden hoitaminen vaati paljon työtä. Kelle rikas mies olisi tämän tehtävän siirtänyt? Mies oli antanut rahojensa sitoa itsensä. Omaisuus on ihmiselle monin tavoin vaivaksi.

Evankeliumiteksti voi tulla epämiellyttävällä tavalla myös suoraan omalle ihollemme. Esittääkö Jeesus yhtä tiukan kutsun kaikille ihmisille – myös meille itseämme kristittyinä pitävälle?

Usein kiusauksemme on vähentää Jeesuksen opetuslapsena olemisen hintaa. Näin radikaalisesta kutsusta ja siihen vastaamisesta on Uudessa testamentissa muitakin esimerkkejä: veljekset Pietari ja Andreas (Luuk. 5:11) sekä publikaanit Matteus / Leevi (Luuk. 5:27–28) ja Sakkeus (Luuk. 19:1–10). He olivat valmiit jättämään kaikkensa seuratakseen Jeesusta. Eivätkä vain nämä Raamatun kuvaamat ensimerkit vaan kristityt läpi historian ovat luopuneet perheestään, kodistaan,

maastaan, urastaan, jopa hengestään seuratakseen Jeesusta. Kyseessä on todellakin radikaalinen kutsu.

Vaikkei kaikkia kristittyjä vaadita vapaaehtoiseen köyhyyteen, kuitenkin kaikkia vaaditaan olemaan valmiita luopumaan siitä, mikä voi estää Jeesuksen seuraamista. Mitkä ovat ne asiat, joista Jumala käskää sinun luopua hänen vuokseen? Kaiken myyminen voi tarkoittaa meidän kohdallamme ystäviämme, työtämme, elämäntyyliämme tai vapaa-ajan tekemisiämme.

Jeesus ei vastustanut vaurautta sinänsä eikä varakkaita ihmisiä. Jeesuksella oli myös hyvin toimeentulevia seuraajia. Jeesuksen varoitus toistaa jo Sananlaskuista löytyviä kehotuksia: ”Parempi köyhyys ja rehellinen elämä kuin rikkaus ja vaellus väärillä teillä” (28:6). ”Älä näe vaivaa rikastuaksesi, lakkaa käyttämästä ymmärrystäsi siihen” (23:4).

Miksi sitten Jeesus on huolissaan rikkaudesta? Rikkaus voi tehdä meistä valheellisesti riippumattomia. Ilmestyskirjassa (3:17) Jeesus varoittaa Laodikean seurakuntaa: ”Sinä kerskut, että olet rikas, entistäkin varakkaampi, etkä tarvitse enää mitään. Et tajua, mikä todella olet: surkea ja sääliittävä, köyhä, sokea ja alaston.” Rikkaus voi myös johtaa toisia loukkaaviin haluihin ja itsekkyyteen (1. Tim. 6:9–10). Näin on myös Jeesuksen opetuksessa rikkaasta miehestä ja Lasaruksesta. Raamattu esittää paradoksin: menetämme sen, minkä pidämme, ja saamme sen, minkä annamme. Anteliaisuus palkitaan runsaskätisesti sekä tässä elämässä että tulevassa (Sananl. 3:9–10; Luuk. 6:38).

Rikas mies oli astunut taivaan valtakunnan porteille tullessaan Jeesuksen luo. Mies pyrki sisään kirstuinensa, mutta ei onnistunut. Samoin olisi käynyt, jos hän olisi heitellyt rahansa ja kaiken omaisuutensa päällysvaatteitaan myöten köyhille. Nakunakin portti olisi pysynyt suljettu-

na, sillä mies pyrki määrätietoisesti olemaan se, joka avaa portin. Portin ulkopuolella ei vain ole lukonreikää. Jos mies olisi katunut rakkauttaan rahaan ja tunnustanut epäonnistuneensa, Jeesus olisi hyväksynyt hänet. Rikkaalla miehellä oli mahdollisuus ilmaista puutteensa, mutta hän mieluummin hiljeni ja lähti pois – surullisena.

Jeesuksen vastaus opetuslasten kysymykseen ihmisen pelastumisesta on ravistuttava. Ei vain rikkaiden vaan lopulta kaikkien ihmisten on mahdotonta pelastua omin voimin. Emme voi tehdä mitään pelastuaksemme. Jumala on toimija. Nuori mies kysyi, mitä hänen on tehtävä. Jeesus ei vastaa opetuslapsilleen, mitä ihmisen on tehtävä, vaan sanoo, että yksin Jumala tekee. Hän avaa taivasten valtakunnan portit. ”Vain Herra voi pelastaa” (Joonas 2:10). Pojassaan Jumala on avannut meille kaikki taivaan aarteet.

Veli-Matti Kujala

TM, Suomen Raamattuopiston teologilinjan kurssisihteeri

Ensimmäisen ja toisen asteen valoa

Mark. 9:2-8
Kirkastussunnuntai 7.8.

Suosittelen pyhän sanomaan perehtymisessä lukemaan **Benedictus XVI:n** kirjasta *Jeesus Nasaretilainen*, s. 306–317. Joskus kysytään, voiko Roomasta tulla mitään hyvää. Kyllä voi!

Synoptisissa evankeliumeissa kirkastusvuoren tapahtuma on monessa mielessä kohokohta. Siellä Jeesus saa vahvistuksen ristin tielle, jota kohti hän lähtee Pyhän maan korkeimmalta kohdalta ja

kulkee maan alimpien paikkojen kautta ylös Jerusalemiin. Opetuslapset seuraavat häntä täynnä pelkoa ja käsittämättä mieltään Ihmisen Pojan kärsimystiestä (Luuk. 9:44–45).

Tapahtumaa ei voi ymmärtää ilman Vanhan testamentin taustaa. Isä taivaasta kehottaa: ”Kuulkaa häntä!” Vasta ristin ja ylösnousemuksen jälkeen opetuslapset ymmärtävät ja kuulevat, kun Jeesus avaa heille Kirjoitusten ennustusten täyttyminen (Luuk. 24). On huomattava, että Jeesuksen kasteeseen ja kirkastusvuoren tapahtumaan liittyy sama Isän ilmoitus: ”Tämä on minun rakas Poikani.” Isä puhuu Poikansa puolesta, Poika on vaiti. Mitään muuta emme tiedä Jeesuksen, Mooseksen ja Elian keskustelusta kuin että se koskee exodusta, Jeesuksen poislähtöä, ristiä (Luuk. 9:31).

Evankeliumeissa todetaan, että ”Pietari puuttui puheeseen”. Ehkä hän ei halunnut kuulla Mestarinsa kuolemasta vaan halusi jäädä ylhäälle pahan maailman saavuttamattomiin. On luultavaa, että elettiin lehtimajanjuhlan aikaa, johon liittyi lehtimajojen rakentaminen ja niissä asuminen seitsemän päivän ajan (3. Moos. 23:40–43). Sillä tavoin muistettiin exodusta, lähtöä Egyptistä. Pietari kuuli tuon sanan keskustelusta ja ymmärsi sen vanhan liiton juhlan valossa. Täällä ei vielä ole meillä kuitenkaan pysyvää asuinsijaa, vaan tulevaista me etsimme (Hepr. 13:14). Perillä Isän kodissa ovatkin jo Jeesuksen valmistamat majat odottamassa hänen seuraajiaan (Joh. 14:2). Niihin Jeesus viittaa myös kehottaessaan omiaan käyttämään ”väärää mammonaa” ystävien tekemiseen. Jeesuksen ystävät, jotka ovat jo päässeet perille, ovat ottamassa vastaan heitä matkalla auttaneita iäisiin majoihinsa (Luuk. 16). Maalliset majat hajotetaan, ja pääsemme taivaalliseen majaan (2. Kor. 5).

Mooses ja Elia, lain ja profeettojen edustajat, olivat jo ajallisessa elämäs-

sään päässeet maistamaan iäisen elämän kirkkautta Siinain eli Hoorebin vuorella (2. Moos. 24; 2. Kun. 19). Kumpikin oli viettänyt siellä 40 päivää. Ei liene satuma, että myös Mooses vei mukanaan vuorelle kolme oppilastaan, tosin lisäksi 70 vanhinta. Jeesus valitsi 70 opetustalasta vasta matkalla toiselle vuorelle, Jerusalemiin (Luuk. 10). Liittymäkohdat ja esikuvat ovat ilmeisiä. Mooses sai nyt tavata ennustamansa ”toisen Mooseksen” (5. Moos. 18:15), jota hän oli kehottanut kuulemaan. Hän sai myös kuulla Isän äänen: ”Kuulkaa häntä, minun Poikaani!” Tässä on enemmän kuin Mooses ja Elia. Elian merkitystä opetuslapset kyselivät matkalla alas vuorelta (Mark. 9:11–13). Jeesus opettaa heille Malakian ennustuksen toisesta Eliasta täyttyneen Johannes Kastajan toiminnassa.

Kirkastusvuorella ilmestyneet Vanhan testamentin keskeiset henkilöt saivat katsella Kristuksen kirkkautta ja vahvistuksen oman tehtävänsä ja sanomansa täyttymiseen hänessä. Tapahtuman tulkinta on saanut selittäjien keskuudessa aikaan suurta hämmennystä, vielä suurempaa kuin apostoleissa. Tapahtuma on tärkeä koetinkivi meille jokaiselle, sillä se vaatii meitä selvittämään omaa käsitystämme todellisuudesta. Missään en ole kuullut niin omituisia selityksiä kuin epäuskon teologien yrityksissä turhentaa tapahtuman historiallisuutta. Käsittelem sitä Matheus- ja Luukas-kommentaareissani.

Kirkastusvuorella apostolien oli hyvä olla, kun he saivat katsella kirkastettua Kristusta (KR 1938). Sielläkin uni valtasi heidät. Öljyvuoren rinteellä Getsemanessa näiden kolmen oli paha olla, ja sielläkin he vaipuivat uneen. He eivät jaksaneet valvoa Opettajansa tuskan hetkissä eivätkä hänen ilon hetkissäänkään. Onneksi he sen verran näkivät ja kuulivat, että meille on evankeliumeissa pystytty kertomaan olennaiset asiat.

Luukkaan evankeliumissa kerrotaan, että Jeesuksen rukouksella hänen kasvonsa muuttuivat ja hänen vaatteensa sädehtivät valoa. Tässä on kahdenlaista rohkaisua. Kun me rukouimme Isää Jeesuksen nimessä, olemme yhteydessä Jeesuksen kirkkauden säteilyyn (Hepr. 1). Jeesus säteilee sisältäpäin kuin aurinko (Matt. 17), me voimme säteillä vain sitä valoa, joka ulkoapäin hänestä meihin loistaa. Hän on valon lähde, maailman valo. ”Joka häntä seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on elämän valo” (Joh. 8:12). Pääsiäinen on Auringon päivä (Sunday), maanantai on Kuun päivä (Monday). Siinä on oiva kuva ensimmäisen ja toisen asteen valosta. ”Jotka häneen katsovat, ne säteilevät iloa. Heidän kasvonsa eivät häpeästä punastu. – – Maistakaa, katsokaa Herran hyvyttä.” (Ps. 34:6–9.)

Erkki Ranta

TT, Tampereen Viinikan seurakunnan eläkkeellä oleva kirkkoherra

Totuus ja harha

Matt. 7: 13-14

9. sunnuntai helluntaista 14.8.

”Menkää sisään ahtaasta portista” (Matt. 7:13).

”Jos joku kuulee minun ääneni, minä käyn hänen tykönsä sisälle” (Ilm. 3:20 KR 1938).

Kaksi erilaista sisälle astumista. Ihmisen askel: sisälle astuminen ahtaasta portista Kristus-tielle. Kristuksen askel: sisälle käyminen ihmissydämen avatusta ovesta.

Samaa ihmettä, ihmisen pelastumista, voi siis katsella kahden eri suunnasta otetun askelen valossa. Monesti kiivaillaan siitä, ottaako ihminen jonkin askelen läh-

tiessään uskon tielle vai tekeekö Jumala kaiken ihmisen puolesta hänen pelastumisessaan. Molemmat näkökulmat ovat osia samasta todellisuudesta.

Jumalan valtakunnasta käsin katsoen kaikki ihmisen pelastumisessa on yksin Jumalan tekoa, niin kolkuttaminen kuin avaamisen tahdon saaminen. Ihmisen elämästä ja sen kamppailuista käsin katsoen kyse on kuitenkin todellisesta valinnasta, suunnan muutoksesta ja liikkeelle lähtemisestä. Ihmisen elämän erilaisten valintojen keskellä kapealle tielle astuminen merkitsee aktiivista askelta, uskaltautumista harvojen tielle. Kaikki ihmisen aktiivisuus, sisälle meneminen ja tielle lähteminen eivät lainkaan tee tyhjäksi sitä, että kaikki on alusta loppuun Jumalan salattua työtä ihmisen elämässä.

Massojen tie, leveä valtavyöly, ei vaadi mitään kannanottoa, ei valintaa eikä liikkeelle lähtöä. Tärkeintä on, ettei sitä tarvitse löytää, sillä joukot eivät etsi. Ne lipuvat eteenpäin, valmiiksi avautuvaa tietä, joka tarjoaa kaiken kuin manulle illallisen. Muun se näyttää voivan tarjota paitsi onnellisen lopun. Sitä taas ei tarvitse vielä murehtia. Onhan vasta päästy hyvään alkuun. Sellaista tietä voi astua isollakin joukolla sen enempää miettimättä, päivän kerrallaan ja poimien sen, mitä eteen tulee ja mikä miellyttää – kunhan ei liikaa mieti sitä loppua.

Jeesus ei peittele totuutta. Vain harvat löytävät ahtaan portin, vain harvat lähtevät vaivaisiin askeliin, vain harvat valitsevat kapean tien. Useimmat menevät sen enempää miettimättä leveitä väyliä. Loppussa ei seiso kiitos. Tämä ei ole kovin muodikas toteamus. Mutta jospa riittäisi se, että siinä on totuus?

Jokainen, joka on jo tovin vaeltanut uskon tietä, ymmärtää, mistä Jeesus puhuu. Ei se portinkaan ahtausta vielä, mutta voi sitä tien kaitaisuutta! Luulot omasta erinomaisuudesta karisevat matkalla, ja

kyllä karisevat kuvittelut oman valinnan viisaudestakin. Mitä pidemmälle ihminen ehtii, sitä selvemmäksi käy, että hänet on kutsuttu ja valittu aivan vastoin omaa viisautta ja erinomaisuuttaan. Ahtaalle astuminen on suurinta armoa, mikä ihmistä voi kohdata. Siihen lähtöön ei oma viisaus riitä, eivätkä matkalla auta omat kyvyt.

Ympyrä sulkeutuu: koko matka, suunnan valinta, portista astuminen ja tielle lähteminen ovat Jumalan kaiken kattavaa armoa. Jos ihmettelet, miksei se armo kohtaa kaikkia, niin samaa ihmettelen minäkin. Lisää ihmeteltävää on luvassa keran taivaassa. Siihen asti saamme ihmetellä armoa, joka on edelleen tarjolla, vapaasti ja ehdoitta. Se armo tekee jokaisesta pelastusta etsivästä aidon ahtaan tien kulijan. ”Tulkaa minun tyköni”, sanoo Jeesus. Sitäkään totuutta ei pidä peitellä.

Erkki Jokinen

Uskollisuus Jumalan lahjojen hoitamisessa

Matt. 25:14-30
10. sunnuntai helluntaista 21.8.

Jeesuksen vertaus uskotuista leivisköistä lienee yleisimmin muistettuja vertauksia ainakin sikäli, että puhe leivisköistä on siirtynyt yleiskieleen tarkoittamaan ihmisen luontaista lahjakkuutta. Kuuluisan ja paljon aikaan saaneen ihmisen hautajaisissa saatetaan sanoa: ”Hän ei kaivannut leiviskäänsä maahan.” Kehottaessaan seurakuntalaista osallistumaan vaikkapa kirkkokuoroon pappi voi sanoa: ”Pane leiviskäsi käyttöön.”

Mitä Jeesus itse tarkoitti puhuessaan leivisköistä, joita kaukomaille matkustanut mies jakoi palvelijoilleen? Samassa lu-

vussa Matt. 25 on vertaus viisaista ja tyhmistä morsiusneidoista, jotka odottavat sulhasta, ja kuvaus viimeisestä tuomiosta, jossa tuomarina on Ihmisen Poika. Tekstiyhteyden perusteella voi ajatella, että Jeesus itse on vertauksessa mies, joka jakaa leivisköitään ihmisille.

Tekstissä mainitaan, että mies oli pitkän aikaa poissa ulkomailla. Tämä yksityiskohta on merkittävä, koska pitkän ajan kuluessa voidaan palvelijoiden uskollisuus ja toimintakyky testata parhaiten. Ensimmäinen palvelija sai viisi talenttia hopeaa, toinen kaksi ja kolmas yhden. Rahamäärä oli huomattava.

Talentti eli leiviskä ei oikeastaan ollut rahasumma vaan painoyksikkö (noin 30 kg, erisuuruinen eri maissa), jota sitten käytettiin tietystä punnitusta metallirahamäärästä. Summa oli suuri, mahdollon ilmaista täsmällisesti meidän aikamme epävarmoin rahayksiköin (**Bo Giertz**).

Tuon hopeamäärän kaivaminen maahan oli jo itsessään suuri työ. Vertauksessa on siis kyse pitkästä ajasta ja suuresta rahamäärästä. Mieleeni tulee ihmisen elinikä. Miten elän tämän mahdollisesti pitkänkin elämäni?

Palvelijat pohdiskelivat. Tuleeko isäntä ollenkaan takaisin, jaksammeko odottaa ja olla uskollisia? Saman kysymyksen eteen Jeesus asettaa tämän vertauksen nojalla jokaisen kristityn. Jaksanko odottaa Kristuksen takaisintuloa? Saapuuko hän ollenkaan? Miten käytän tämän elämäni aikana lahjani eli leiviskäni? Hengelliseen valvomiseen kuuluu Jumalan lahjojen käyttäminen ja uskotun tehtävän suorittaminen eli uskollisuus Herralle.

Ratkaisevaa ei ole leivisköiden määrä vaan se, miten niitä käytetään? Kun on tilinteon hetki, tiliä ei tehdä menestymisen vaan uskollisuuden mukaan. Vastakkain eivät ole ahkeruus ja laiskuus vaan palvelijoiden suhtautuminen isäntäänsä ja hänen toimeksiantoonsa.

Tässä voi tulla voimakkaasti sellainen käsitys, että ihminen ei sittenkään pelastu armosta vaan ansiosta tekojen kautta, ainakin osittain. Suorituksia ja tulos-ta tulee syntyä, voittoa Jumalan kirstuun. Ajattelen kuitenkin niin, että tämäkin vertaus on linjassa apostoli Paavalin opetuksen kanssa siitä, että ihminen pelastuu armosta uskon kautta Kristukseen, ei tekojen kautta.

Leiviskävertaus kertoo paremminkin siitä, miten elävä ja oikea usko kristityn ihmisen elämässä ilmenee, eikä siitä, millä perusteella ihminen kelpaa Jumalalle. Vertauksessa on samantapainen ajatus kuin Jaakobin kirjeessä: ”Usko ilman tekoja on kuollut.” Kelvottoman ja laiskan palvelijan käytös osoitti ennen muuta hänen suhteensa isäntään. Palvelija ei pitänyt isännästään eikä halunnut totella häntä. Epäusko ja epäluottamus isäntää kohtaan tulevat tekstissä ilmi. Palvelija sanoi hyvinkin arvostelevasti ja käytöstään selitellen isännälleen: ”Herra, minä tiesin, että sinä olet ankara mies. Sinä leikkaat siitä, minne et ole kylvänyt, ja kokoat sieltä, minne et ole siementä viskannut. Minä pelkäsin ja kaivoin talenttini maahan.”

Ehkä palvelija oli myös harmistunut siitä, että sai vain yhden talentin.

Vaikka tässä vertauksessa jokaisella yksityiskohdalla ei olekaan hengellistä merkitystä, totta on kuitenkin se, että ihminen suhtautuu usein kriittisesti ja arvostelevasti Jumalaan. ”Pitäisikö minun uskoa Jumalaa, joka tuomitsee kadotukseen epäuskoisia? Miksi Jumala sallii maailmassa kärsimyksen? On niin vaikea tietää, mikä on totuus ja mikä oikein ja väärin. Parempi pysyä puolueettomana.”

Isäntä ihmetteli, miksi palvelija ei sijoittanut rahojaan pankkiin, että olisi saanut rahat korkoineen. Näyttää siltä, että palvelija ei halunnut millään tavalla olla isännälle mieliksi eikä saada hänen rahojaan tuottamaan. Hänen toiminta-

sa voisi sanoa passiiviseksi vastarinnaksi.

Ei kai vain meillä ole tällainen passiivisen vastarinnan asenne suhteessa isäntään eli Jeesukseen itseensä? Luulemmeko, että voisimme olla sivustakatsojia? Elämämme todistus paljastaa meidän Jumala-suhteemme. Jos suhtaudumme epäuskon tähden kielteisesti vertauksen isäntään, Jeesukseen, ja hänen antamiinsa tehtäviin, Jumala suhtautuu kielteisesti meihin. Epäusko johti kelvottoman palvelijan itkuun ja hammasten kiristykseen. Uskolliset saivat kutsun Herransa ilojuhlaan. Usko ja rakkaus isäntää kohtaan tuli luonnostaan ilmi palvelijoiden elämässä.

Antti Ijäs

Pastori, SROS:n Varsinais-Suomen ja Kanta-Hämeen aluejohtaja

Etsikkoaikoja

Jer. 6:16-19

11. sunnuntai helluntaista 28.8.

Jumalan kansa ei ole pysynyt liitossa eikä noudattanut Jumalan muuttumatonta tahtoa eli lakia. Rangaistuksena pohjoisesta nousee suuri tuho. Sen tarkoitus on saada uppiniskainen kansa kääntymään taas Jumalan puoleen. Jumalan vieraan, ”vasemman käden” työn tarkoitus on johdattaa ihminen Jumalan ”oikealle kädelle”, joka nostaa ja kantaa. Nyt Jumala kutsuu kansaansa hengelliseen uudistukseen ja parannuksen tekoon, sillä nyt on etsikko-aika. Etsikko-aika on aika, jolloin erityisesti Jumala kutsuu luokseen.

Hengellinen uudistus tulisi, kun kansa kysyisi neuvoa ”muinaisilta poluilta” (KR 1938). Vanhassa liitossa tämä merkitsee paluuta Mooseksen lakiin, uudessa liitossa paluuta Kristuksen luokse. Hyvän tien vaeltaminen tuo sielunrauhan ja ian-

kaikkisen autuuden, mutta uppiniskainen kansa sanoo: "Emme vaella." Aivan kuten Jeesus sanoi: "Kuinka usein minä olenkaan tahtonut koota sinun lapsesi, niin kuin kana kokoaa poikansa siipiensä alle! Mutta te ette ole tahtoneet." (Luuk. 13:34.)

Kuitenkin Herra kutsuu kansaansa tässä tekstissä parannukseen. Samoin hän kutsuu meitäkin kääntymykseen ja jokapäiväiseen parannukseen. Hän haluaa antaa meille synnit anteeksi.

Tämä teksti merkitsee meille myös kutsua katsomaan omaa syntisyyttämme ja pahoja tekojamme. Yksi suurimmista synneistä on, että Jumalan sana tulee hylätyksi. Ensimmäinen käsky velvoittaa meitä pelkäämään ja rakastamaan Jumalaa yli kaiken ja pitämään häntä Jumalan asemassa. Meidän tulee turvata häneen eikä mihinkään muuhun, omatekoiseen jumalaan, esimerkiksi rahaan, omaan järkeen, yhteiskunnalliseen asemaan. Jumalan sanasta tiedämme, mikä on Herran tahto, ja sitä meidän tulee seurata.

Suurimpia synnin kiusauksia on asettua Jumalan sanan yläpuolelle. Ihminen haluaa olla oma jumalansa ja määrittää oikean ja väärän. Tällaisessa tilanteessa Jumala kutsuu meitä palaamaan muinaisille poluille ja oppimaan kirkkohistorian ajoista, jolloin Raamattua kunnioitettiin ja se oli uskon auktoriteetti. Jumala kutsuu meitä kulkemaan polkua, joka tuo sielunrauhan. Hän kutsuu meitä Poikansa ristin tuoman armon suojiin ja antaa nämäkin synnit anteeksi kaikille syntinsä tunteville ja niitä anteeksi anoville.

Tekstin kehoitus oikeiden polkujen kysymiseen ja vaeltamiseen on lain julistusta. Ei ihminen voi omasta tahdostaan ja järjestään kääntyä kulkemaan Jumalan teitä. Raamattu sanoo: "Luonnollinen ihminen ei ota vastaan sitä, mikä Jumalan Hengen on; sillä se on hänelle hullutus, eikä hän voi sitä ymmärtää, koska se on

tutkisteltava hengellisesti" (1. Kor. 2:14 KR 1938).

Huolimatta ihmisen mahdottomuudesta valita pelastusta on meidän julistettava täysi vastuu ihmiselle Jumalan valitsemisesta ja lain täyttämisestä. Laki tulee saarnata täytenä, ei vajaana, esimerkiksi: "Kääntykää, jos voitte!"

Tuntuu aivan mahdottomalta ajatella, miten ihminen sitten voi tulla uskoon. Tähän vastaavat Jeesuksen sanat: "Mikä ihmisille on mahdotonta, se on Jumalalle mahdollista" (Luuk. 18:27). Jumala herättää synnin unta nukkuvan ja synnyttää uskon ja kutsuu ihmistä Pyhän Hengen avulla. Pyhä Henki toimii Jumalan sanassa. Se on luova sana, joka luo uutta elämää. Se toimii myös kasteessa ja ehtoolisessa. Näillä välineillä Jumala luo ihmiseen uskon. Uskon syntyminen on täysin hänen työtään.

Vartijat tarkoittavat tekstissä Vanhan testamentin profeettoja, torvi varoitusääntä ja kutsua Jumalan luo turvapaikkaan vihollisen lähestyessä. Pasuunan ääni on sanan julistusta. Jumala on asettanut Uuden liiton aikana kirkkoonsa sananpalvelijat paimeniksi julistamaan Jumalan sanaa ja sakramentteja toimittamaan. Kirkossa tarvitaan Jumalan sanalle kuuliaisia sananpalvelijoita. On sananpalvelijoita, jotka eivät julista evankeliumia vaan pelkkää lakia sosiaalietiikan muodossa. On myös sananpalvelijoita, jotka julistavat kyllä evankeliumia mutta unohtavat julistaa pasuunan varoitusääntä eli lakia. Tulee julistaa täysi laki ja täysi evankeliumi – lakia ensin ja sitten evankeliumia. Laki valmistaa tietä Kristukselle ihmisen sydämeen.

Katumattoman ja tottelemattoman kansan kohtaa rangaistus. Se rangaistus on "hankkeittensa hedelmä", kun ei ole kuunneltu Herran sanoja, vaan on hylätty hänen tahtonsa. Meille rangaistuksena on iankaikkinen kadotus. Se on ikuinen

ero Jumalasta ja luomakunnasta. Olemme sen täysin ansainneet. Silti Jumala on hyvä ja on halunnut armahtaa meidät. Hän antoi siksi ainoan Poikansa tulla maan päälle ja syntyä neitsestä. Jeesus oli tosi Jumala ja tosi ihminen, iankaikkisuudessa syntynyt ja ajan täytyessä tullut maailmaan. Hän eli täydellisen elämän Jumalan tahdon mukaan. Hän ei halveksinut Jumalan sanaa eikä lakia. Hän täytti lain! Hän teki sen sinun hyväksesi. Ristillä Jeesus kuoli koko maailman syntien edestä – myös sinun syntiesi edestä. Tämän syntien anteeksiannon ojentavat Jumalan sana ja sakramentit. Sen usko voi omistaa. Jumala haluaa antaa sen kaikille ihmisille. Kelpaako pelastuksen lahja myös sinulle?

Ville Kettunen

Aikakauskirja uskon ja ajattelun avuksi 38. vuosikerta

Ilmestyy:

kuudesti vuodessa

Julkaisijat:

Suomen Evankelisluterilainen Opiskelija- ja Koululaislähetys ry (OPKO)
Suomen Raamattuopiston Säätiö (SROS)
Suomen teologinen instituutti ry (STI)

Vastaava päätoimittaja 2011–2013:

Raimo Mäkelä, raimo.makela@kotiportti.fi
050 910 9058

Toinen päätoimittaja 2011–2013:

Timo Eskola, timo.eskola@teolinst.fi, (09) 668 9550

Toimitussihteeri:

Paula Eskola, paula.eskola@sro.fi, (09) 5123 9157

Toimitus 2001–2013:

Juha Ahvio, juha.ahvio@elisanat.fi
Ville Kettunen, ville.kettunen@helsinki.fi
Jukka Norvanto, jukka@norvanto.fi
Leif Nummela, leif.nummela@uusitie.com
Olli-Pekka Vainio, olli-pekka.vainio@helsinki.fi
Juha Vähäsarja, juha.vahasarja@sro.fi

Neuvottelukunta 2011–2013:

Puheenjohtaja: Keijo Rainerma, Juha Auvinen, Leif Erikson, Ruth Franzén, Salli Hakala, Markku Ihonen, Tapani Innanen, Timo Junkkaala, Sammeli Juntunen, Ilmari Karimies, Alekski Kuokkanen, Jussi Miettinen, Pekka Mäkipää, Olavi Peltola, Henrik Perret, Timo Pokki, Tapio Puolimatka, Erkki Ranta, Timo Rämä, Niilo Räsänen, Matti Sartonen, Mauri Tervonen, Lauri Thurén, Aku Visala

Toimituksen osoite:

PL 15, 02701 Kauniainen

Kustantaja:

Perussanoma Oy

Tilauspalvelu:

PL 15, 02701 Kauniainen, (09)5123 9152/
Sirpa Mäkelä, sirpa.makela@sro.fi

Tilaushinnat 2010:

Opiskelijatilaus 19 €/vuosi, kestopilaus 27 €/vuosi,
määräaikaistilaus 32 €/vuosi, irtonumero 7 €

Ilmoitushinnat:

1/1 sivu: 232 mm (kork.) x 170 mm (lev.) 250 euroa
½ sivu: vaaka 98 mm (kork.) x 124 mm (lev.) 140 euroa, pysty 196 mm (kork.) x 60 mm (lev.) 140 euroa
muut: 0,80 eur/pmm, palstaleveys 60 mm

Hintoihin lisätään alv. (22%).

Ilmoitusten vastaanotto:

perusta@sro.fi, (09) 5123 9157

Aikakauslehtien liiton jäsen

ISSN 0355-7111

Kirjapaino: Forssa Print